

BELGISCHE KAMER VAN VOLKSVERTEGENWOORDIGERS

50e ZITTINGSPERIODE

BUITENGEWONE ZITTING 1999

**HANDELINGEN VAN DE
OPENBARE COMMISSIEVERGADERINGEN**

14/09/1999

C 003 Justitie

CHAMBRE DES REPRÉSENTANTS DE BELGIQUE

50e LÉGISLATURE

SESSION EXTRAORDINAIRE 1999

**ANNALES DES
RÉUNIONS PUBLIQUES DE COMMISSION**

14/09/1999

C 003 Justice

Annales

Les annales sont le compte rendu intégral des séances plénières et des réunions publiques de commission où sont développées les interpellations.

Elles sont publiées sous forme de deux fascicules :

- le premier, de couverture blanche et portant les lettres PLEN en bas de page, regroupe les annales des séances plénières;
- le second, de couverture beige et portant les lettres COM en bas de page, regroupe les annales des réunions publiques de commission où sont développées des interpellations.

Les séances et les réunions ont une numérotation continue par session. Ce numéro se retrouve sur la couverture ainsi que sur chaque page avant la pagination. Les séances plénières ont une pagination continue. Les réunions publiques de commission sont paginées par fascicule.

Les annales peuvent également être consultées sur l'Internet-website de la Chambre des Représentants, à l'adresse <http://www.LaChambre.be>

Handelingen

De handelingen zijn het woordelijk verslag van de plenaire vergaderingen en van de in openbare commissievergaderingen gehouden interpellaties.

Ze worden in twee edities uitgegeven :

- de eerste, met witte kaft en met de letters PLEN in de voettekst, bevat de handelingen van de plenaire vergaderingen;
- de tweede, met beige kaft en met de letters COM in de voettekst, bevat de handelingen van de in openbare commissievergaderingen gehouden interpellaties.

De vergaderingen worden per zittingsperiode doorlopend genummerd. Het vergaderingsnummer staat op de kaft en op elke bladzijde vóór de paginering afgedrukt. De plenaire vergaderingen worden doorlopend gepagineerd. De openbare commissievergaderingen worden per brochure gepagineerd.

De handelingen worden tevens bekendgemaakt op de Internet-website van de Kamer van Volksvertegenwoordigers, adres <http://www.DeKamer.be>

EXPLICATIONS DES SIGLES – TOELICHTING BIJ DE AFKORTINGEN

CVP	: Christelijke Volkspartij
ECOLO-AGALEV	: Ecologistes confédérés pour l'organisation de luttes orginales/Anders Gaan Leven
FN	: Front National
PRL-FDF	: Parti réformateur libéral - Front démocratique francophone
PS	: Parti socialiste
PSC	: Parti social-chrétien
SP	: Socialistische Partij
VL.BLOK	: Vlaams Blok
VLD	: Vlaamse Liberalen en Democraten
VU	: Volksunie

COMMISSION DE LA JUSTICE
RÉUNION PUBLIQUE DU
MARDI 14 SEPTEMBRE 1999

PRÉSIDENCE de
M. Erdman

La séance est ouverte à 14.20 heures.

COMMISSIE VOOR DE JUSTITIE
OPENBARE VERGADERING VAN
DINSdag 14 SEPTEMBER 1999

VOORZITTER :
De heer Erdman

De vergadering wordt geopend om 14.20 uur.

Samengevoegde mondelinge vragen van :

- de heer Bart Laeremans aan de minister van Justitie over "de gerechtelijke achterstand bij het hof van beroep van Brussel" (nr. 1)
- de heer Geert Bourgeois aan de minister van Justitie over "de gerechtelijke achterstand in de hoven van beroep en meer bepaald in het hof van beroep van Brussel" (nr. 45)

Questions orales jointes de :

- M. Bart Laeremans au ministre de la Justice sur "l'arriéré judiciaire à la cour d'appel de Bruxelles" (n° 1)
- M. Geert Bourgeois au ministre de la Justice sur "l'arriéré judiciaire dans les cours d'appel et plus particulièrement à la cour d'appel de Bruxelles" (n° 45)

De **voorzitter** : De heer Bart Laeremans heeft het woord.

De heer **Bart Laeremans** (Vlaams Blok) : Mijnheer de voorzitter, mijn vraag heeft betrekking op de gerechtelijke achterstand bij het Hof van Beroep van Brussel en werd ingegeven door nogal wat persartikelen in de loop van de vakantie. U zult zich herinneren dat wij in 1996 tijdens de vorige legislatuur discussies hebben gevoerd, niet alleen over het principe van de advocaten die als rechter functioneren - dat is een ongezonde situatie, want ze schept nogal wat verwarring - maar ook over het meten van de achterstand en het totaal gebrek aan vergelijkbare gegevens inzake de gerechtelijke achterstand. In dat verband hebben wij vooral de toebedeling van de plaatsvervan-

gende rechters aan de hoven van beroep volgens een typisch Belgische wafelijzerpolitiek aangeklaagd waarbij er in Wallonië verhoudingsgewijs vrij veel plaatsvervangende rechters werden aangesteld terwijl er daar al voldoende rechters waren. Dat heeft voor hen een luxesituatie gecreëerd. Zo was de achterstand in Bergen en Luik veel minder groot. Om het in concrete cijfers uit te drukken : in 1997 bedroeg de achterstand in Brussel 5 690 dossiers, in Antwerpen en Gent respectievelijk 2 600 en 2 000 zaken, tegenover 541 zaken in Luik en slechts 250 in Bergen. Toch werden er aldaar naargelang de grootte van het arrondissement rechters toegevoegd, wat helemaal overbodig was.

De kamervoorzitter die de achterstand in Brussel opvolgt, de heer Delvoie, stelt dat de doelstelling van 1997 om binnen de drie jaar, dus tegen 2000, de gerechtelijke achterstand volledig weg te werken, helemaal niet kan worden gehaald, dat men integendeel in Brussel geconfronteerd wordt met een extra behandelingstermijn van 3 tot 4 jaar en dat 11 000 dossiers in een sukkelstraatje beland zijn.

Mijnheer de minister, u zit nu aan de andere kant van de barrière en krijgt nu een heel ander zicht op de situatie. U hebt ongetwijfeld ook kennis kunnen nemen van de rapporten die de verschillende hoven van beroep terzake moesten opstellen. Bent u het eens met de analyse van kamervoorzitter Delvoie ? Hoe verloopt de behandeling van de achterstallige dossiers in de andere ressorten ? Hebben uw diensten of deze van uw voorganger daarvan een analyse gemaakt ? Bestaan er nu instrumenten

om die achterstand beter te meten en te vergelijken ? Zullen de plaatsvervangende rechters op de plaatsen waar de achterstand is weggewerkt, worden weggehaald ?

Met andere woorden, zult u de plaatsvervangende rechters in Wallonië handhaven, terwijl daar geen achterstand meer is ?

Mijnheer de minister, wat zult u ondernemen voor Brussel ? U hebt in het regeerakkoord aangekondigd dat het gerechtelijk arrondissement Brussel zo vlug mogelijk wordt doorgelicht en dat er voor het einde van dit jaar al maatregelen zullen worden genomen. Dan is mijn vraag of die doorlichting al is uitgevoerd. Wilt u nog initiatieven op stapel zetten voor het einde van het jaar, dan moeten de conclusies van de audit toch wel zeer dringend worden voorgelegd.

De **voorzitter** : De heer Geert Bourgeois heeft het woord.

De heer **Geert Bourgeois** (VU&ID) : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, mijn vragen handelen eveneens over de problematiek inzake de gerechtelijke achterstand bij de hoven van beroep. De wet van 9 juli 1997 betreffende het wegwerken van de achterstand bij de hoven van beroep bepaalt dat in elk hof van beroep een magistraat-coördinator wordt aangesteld. Hij moet elk jaar een activiteitenverslag opstellen waarin onder meer de doeltreffendheid van de maatregelen wordt onderzocht die

werden genomen om de achterstand weg te werken. In dit concreet geval moet de doeltreffendheid van de plaatsvervangende rechters worden onderzocht.

Het tweede artikel van de wet van 9 juli 1997 - het huidige artikel 342bis van het Gerechtelijk Wetboek - bepaalt dat de algemene vergadering van de hoven het activiteitenverslag beoordeelt en het als basis gebruikt bij de uitwerking van een meerjarenplan.

Mijnheer de minister, ik wens drie concrete vragen te stellen. Zijn de gegevens die in De Standaard van 16 augustus 1999 gepubliceerd werden, gebaseerd op het eerste verslag van de magistraat-coördinator van het Brussels hof van beroep? Hebt u de verslagen van de andere hoven van beroep reeds ontvangen? Bent u bereid een parlementair debat te houden over de verslagen zodat de Kamer zo nodig wetgevende initiatieven ter bijsturing kan nemen?

De **voorzitter** : De minister heeft het woord.

Minister **Marc Verwilghen** : Mijnheer de voorzitter, collega's, de wet van 9 juli 1997 bepaalt een aantal maatregelen om de gerechtelijke achterstand in burgerlijke, fiscale en handelszaken bij de hoven van beroep weg te werken. Bovendien worden magistraten-coördinatoren aangesteld die jaarlijks een activiteitenverslag moeten opstellen.

Mijn departement heeft de jaarverslagen van de vijf hoven van beroep ontvangen. Zij geven de situatie weer per 1 september 1998. Ik voeg eraan toe dat ik nog niet in het bezit ben van het definitief verslag van het hof van beroep van Bergen maar van het rapport dat de magistraat-coördinator heeft voorgesteld aan de algemene vergadering van dat hof. Het hof van beroep van Brussel heeft alleen een verslag opgesteld van de hangende zaken. Omdat een uniforme verslaggeving ontbreekt, is het niet gemakkelijk om de gegevens te vergelijken. Enige bijsturing terzake dringt zich op.

Wat de gerechtelijke achterstand van het hof van beroep van Brussel betreft, beschikt mijn departement alleen over het eerste verslag inzake de genomen maatregelen om de achterstand weg te werken.

Mijn departement heeft op basis van de verslagen van de 5 ressorten drie tabellen opgesteld.

De eerste tabel handelt over de aanvullende kamers en de plaatsvervangende rechters. In Antwerpen werkt 1 aanvullende kamer, in Brussel zijn het er 9, in Gent 4, in Luik 1 en Bergen 3.

De vermelde cijfers zijn correct.

Een tweede tabel handelt over het aantal vastgestelde zaken en het aantal zaken die in beraad genomen zijn. Van de 2 645 zaken die in Antwerpen in beraad zijn genomen, werden 84 eindarresten geveld. Van de 5 590 zaken in Brussel zijn er 500 vastgesteld, 364 in beraad en 130 eindarresten. 54% van de 5 590 zaken zijn Franstalige dossiers, 46% Nederlandstalig. Op de 121 zittingen van de 9 aanvullende kamers werden 364 zaken in beraad genomen (63% Franstalig en 37% Nederlandstalig).

Een laatste tabel handelt over de plaatsvervangende raadsleden. De tabel vermeldt het aantal voorziene plaatsen en het aantal benoemingen. Er waren 42 plaatsen voorzien, 39 raadsleden werden benoemd. Het kader in bijna volzet. Dit staat in schril contrast met Luik waar van de 26 voorziene plaatsen er slechts 4 werden ingenomen.

De **voorzitter** : Ter attentie van de heer Bourgeois wijs ik erop dat wij reeds contacten hebben gehad en dat ik een lijst heb gevraagd van al de verslagen die normaal aan de Kamer moeten worden overhandigd. Wij zullen tevens de regelgeving die de laatste tijd werd goedgekeurd, overlopen. Zodra ons de documenten ter beschikking worden gesteld, zullen wij een datum vastleggen om over dit zeer belangrijke onderwerp te debatteren.

De heer Bart Laeremans heeft het woord.

De heer **Bart Laeremans** (Vlaams Blok) : Mijnheer de voorzitter, ik stel vast dat de cijfers worden bevestigd. Ik wil alleen de bemerking maken dat deze cijfers dateren van september 1998.

Mijnheer de minister, het is eigenaardig dat wanneer een raadsheer daarvan gewag maakt, er niet opnieuw wordt gecommuniceerd tussen uw diensten en het betrokken hof van beroep. In elk geval bevestigt u dat er in Brussel 39 op 42 plaatsen zijn ingevuld. Het is precies het verwijt van de raadsheer in kwestie dat er eigenlijk in verhouding tot de achterstand in Brussel te weinig plaatsen beschikbaar waren, te weinig vacatures werden geopend of te weinig kader werd geschapen, waardoor de achterstand blijft.

U citeert 160 afgewerkte zaken op 5 600. Als wij op dat tempo voortgaan, zijn wij nog 7 tot 8 jaar bezig om de

achterstand weg te werken. Dit is onaanvaardbaar. Ik hoop - hierop hebt u niet geantwoord - dat de aangekondigde doorlichting zo snel mogelijk tot een resultaat leidt in Brussel. Dit wil zeggen dat er bijkomende kaders worden geschapen van al dan niet tijdelijke of plaatsvervangende rechters. Een achterstand van zoveel zaken is hoe dan ook onaanvaardbaar.

De **voorzitter** : Alvorens de minister het woord te geven, deel ik u mee dat ik van de minister de tabellen heb gekregen. Zij zullen aan de leden worden verzonden. Uit ervaring weet ik dat als wij ze nu ronddelen, de helft hier blijft liggen.

De heer **Gerolf Annemans** (Vlaams Blok) : Dat is toch geen geheim.

De **voorzitter** : Nee, maar dat zou de leden toelaten om ze in alle rust te bestuderen. Indien de commissie het wenst, wil ik ze nu wel laten kopiëren.

De heer **Gerolf Annemans** (Vlaams Blok) : Liefst.

De **voorzitter** : De heer Geert Bourgeois heeft het woord.

De heer **Geert Bourgeois** (VU&ID) : Mijnheer de voorzitter, wij zullen de gelegenheid hebben om de wet en de verslagen te evalueren. Ik meen dat over de wet wel een en ander te zeggen valt. Uit het antwoord van de minister blijkt trouwens dat hij op een niet identieke wijze wordt toegepast, vermits een aantal aanvullende kamers niet zijn opgericht in verschillende hoven van beroep.

Daarnaast bepaalt de wet ook dat verslagen moeten worden overgezonden door de minister. Mijnheer de minister, ik neem aan dat u ze ons zo vlug mogelijk zult bezorgen, zodat wij het debat kunnen voorbereiden.

Bovendien constateer ik dat de cijfers niet zo nieuw zullen zijn. Het zullen cijfers zijn van 1 september 1998. Deze commissie weet dat het ministerie van Justitie online met de hoven van beroep dag op dag de stand van zaken kan kennen. Ik stel mij de vraag of de hoven van beroep in de toekomst niet de inspanning kunnen doen om toch actuelere cijfers te geven dan deze die meer dan een jaar oud zijn op het ogenblik dat ze hier worden besproken.

Een laatste bedenking is dat er opnieuw geen uniforme werkwijze wordt gehanteerd, wat het überhaupt onmogelijk maakt om een en ander te evalueren en de gerechtelijke achterstand anders te definiëren en in te vullen naargelang

van het ressort en vooral van Noord en Zuid. In dat geval staan wij weer voor een onoplosbaar probleem. Ik dring erop aan dat u er op alle niveaus werk zou van maken, met name vanaf de vrederechten tot en met de hoven van beroep.

De voorzitter : De minister heeft het woord.

Minister Marc Verwilghen : Mijnheer de voorzitter, collega's, waarom het cijfer van 1 september 1998 ? Dit is omdat dit ook in de opdracht zo is bepaald. Ik had ook liever een actuelere toestand gewenst, maar in de opdracht die werd gegeven aan de magistraten-coördinatoren was dit per 1 september 1998. U vraagt mij een oplossing te suggereren. Ik kan in twee maanden niet oplossen waarvan u zelf zegt dat het nog zeven jaar in beslag zal nemen om de achterstand aan dit tempo weg te werken. Dit zal in ieder geval bij de evaluatie opnieuw ter sprake komen.

Het is mij inderdaad ontgaan u op één vraag te antwoorden, met name deze met betrekking tot de doorlichting. Volgens mij moet er geen nieuwe doorlichting komen. Ik beschik over tamelijk veel materiaal. Ik heb de verslagen Berenschot; ik heb de verslagen ABC; ik heb de verslagen van de magistraten-coördinatoren onder meer voor Brussel; ik heb verslagen van visitatiecommissies, die ik u zal proberen te bezorgen omdat ze uiterst interessant zijn; ik heb een aantal jaarverslagen die ons wellicht naar aanleiding van het debat over de gerechtelijke achterstand zullen toelaten een aantal erg punctuele maatregelen te nemen.

Ik kan mij hierover nu nog niet uitspreken. Dat zal onder meer duidelijk worden nadat het terrein zal zijn afgetast. Het is immers ook de bedoeling in dialoog te treden met de magistratuur in Brussel om na te gaan op welke wijze wij de gerechtelijke achterstand kunnen wegwerken.

De voorzitter : Het incident is gesloten.
L'incident est clos.

Samengevoegde mondelinge vragen van :

- de heer Gerolf Annemans aan de minister van Justitie over "de benoeming van de nieuwe commissaris-generaal van de gerechtelijke politie Gérard Hautcoeur" (nr. 3)

- de heer Geert Bourgeois aan de minister van Justitie over "de taalkennis van de commissaris-generaal van de gerechtelijke politie" (nr. 46)

Questions orales jointes de :

- M. Gerolf Annemans au ministre de la Justice sur "la nomination du nouveau commissaire général de la police judiciaire Gérard Hautcoeur" (n° 3)

- M. Geert Bourgeois au ministre de la Justice sur "les connaissances linguistiques du commissaire général de la police judiciaire" (n° 46)

De voorzitter : De heer Gerolf Annemans heeft het woord.

De heer Gerolf Annemans (Vlaams Blok) : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, de reden waarom ik u vandaag ondervraag, is dat ik wil weten hoe u aankijkt tegen de situatie bij de gerechtelijke politie. De aanleiding is tweërlei : u bent een nieuw minister en er is ook de pensionering van de heer Van Rie, naar aanleiding waarvan een interview is verschenen in Humo. Het is altijd interessant iemand aan het woord te horen die met pensioen is gegaan; dan verneemt men immers altijd meer.

Zoals u ongetwijfeld zult hebben gemerkt uit de dossiers die de heer Van Parys u heeft nagelaten, is de heer Claereboets op 8 juli benoemd tot verbindingsofficier voor de Verenigde Staten, Mexico en Canada. De reden hiervan is een coup de théâtre die de heer De Vroom nog op de valreep heeft geforceerd.

Ik wil u even aan de tand voelen over de benoeming van de commissaris-generaal van de gerechtelijke politie, de heer Hautcoeur, benoeming die uw voorganger heeft geregeld, maar waarmee u nu zit opgezadeld. Deze persoon staat aan het hoofd van een korps dat voor u van zeer groot belang is. Ik zou van u graag vernemen of u ervan op de hoogte bent dat die persoon sterk gecontesteerd wordt omwille van zijn eentaligheid Frans, zoals ook de heer Van Rie zegt in Humo. Hij is bijgevolg onbekwaam om een korps van een dergelijke omvang op een ordentelijke manier in een land als het onze te leiden. Ik weet dat uw coalitie daar helemaal anders over denkt dan normaal gesproken het geval zou moeten zijn. Uit de zaak-Busquin en de zaak-Charles Janssens blijkt immers dat uw coalitie van oordeel is dat de kennis van het Nederlands geen vereiste is om een goed bestuur te waarborgen.

Mijnheer de minister, toch had ik graag van u vernomen of u ook deze mening bent toegedaan. In verband met het

APSD verwijst de heer Van Rie naar het feit dat deze instelling ondertussen in handen is van een zeer bekwaam rijkswachgeneraal die daarenboven perfect tweetalig is. Ik heb de indruk, tenzij ik mij vergis, dat de heer Van Rie tweetaligheid een belangrijke voorwaarde tot bekwaamheid beschouwt. Acht ook u tweetaligheid een belangrijke voorwaarde om als commissaris-generaal van een dergelijk korps te kunnen functioneren ? Is het met name mogelijk bekwaam te zijn, maar eentalig Frans ? Daarenboven voegt de heer Van Rie eraan toe dat die persoon volkomen labiel is. Hij vertelt bijvoorbeeld dat de heer Hautcoeur een vergadering bijwoonde en hij, onmiddellijk nadien, het omgekeerde beweerde van hetgeen hij op die vergadering had goedgekeurd. De heer Van Rie zegt dat deze persoon een tweede De Vroom is, wat de voormalige voorzitter van de commissie-Dutroux als een gruwel in de oren moet klinken.

De mentaliteit van de heer Hautcoeur schijnt dus niet de juiste te zijn. De vraag is of de manier waarop die man tot hiertoe dat korps heeft geleid uw goedkeuring wegdraagt. De heer Van Rie heeft ook een uitleg voor het feit dat de heer Hautcoeur die post bekleedt : de magistraten willen graag de gerechtelijke politie als hun knechtjes behouden. Daarom werd de benoeming van de heer Hautcoeur toegejuicht door de magistratuur toen uw voorganger hem benoemde.

Het interview met de heer Van Rie bevat naar mijn mening een aanwijzing dat een zeer onbekwaam persoon aan het hoofd van de gerechtelijke politie staat. Mijnheer de minister, voelt u zich daar goed bij ? Denkt u in de komende maanden goed te kunnen samenwerken met de heer Hautcoeur ? Bij de hervorming van het politielandschap zal dit van belang zijn.

Met andere woorden, meent de minister dat taalkennis een vereiste is ? Is hij in dat geval bereid het kb op dit vlak aan te passen ? Zijn voorganger verschoot zich altijd achter het feit dat het kb geen taalvereisten vooropstelde. Is de minister bereid taalkennis op te leggen als voorwaarde voor een dergelijke hoge benoeming ? Gaat de minister de heer Hautcoeur handhaven ? Zo ja, acht hij hem voldoende bekwaam om de politiehervormingen af te ronden ? Na de mening van zijn voorganger te hebben gehoord zou ik graag vernemen hoe de huidige minister over deze zaak denkt.

De voorzitter : De heer Geert Bourgeois heeft het woord.

De heer **Geert Bourgeois** (VU&ID) : Mijnheer de voorzitter, het gaat inderdaad om een beleidsdaad van de voorganger van de minister die ik trouwens hierover heb geïnterpelleerd op 31 maart van dit jaar. Uit het antwoord van de toenmalige minister bleek dat de heer Hautcoeur slechts een passieve kennis van het Nederlands heeft. De voorganger van de minister heeft een gesprek gehad met de betrokkene waarin hij hem heeft gewezen op het belang van de kennis van de tweede landstaal voor dergelijke functies. De toenmalige minister stelde dat de heer Hautcoeur zich ertoe verbonden had om zijn parate kennis van het Nederlands tijdens de periode dat hij hoofd was van de gerechtelijke politie te verbeteren.

Ik heb een aantal concrete vragen. Is de minister, net als zijn voorganger, van oordeel dat tweetaligheid voor dergelijke functies toch wel een minimumvereiste is, ook al staat dit niet expliciet in de wet? Is de minister bereid de wetgeving in die zin aan te passen? De vorige minister verwees naar het ontbreken van die vereisten in de wetgeving. De heer Hautcoeur kreeg toen onder meer concurrentie van de heer Seynhaeve uit Brugge, waarvan de leden van de Dutroux-commissie weten dat hij tweetalig is. Ik meen dat een dergelijke kwaliteit een rol moet spelen bij een dergelijke topbenoeming. Hoe is het momenteel gesteld met de parate kennis van de betrokkene? Heeft de minister reeds kunnen evalueren of hij inspanningen heeft gedaan om van een "pratique suffisante" te evolueren naar een parate kennis die voldoende is om een dergelijke dienst te leiden?

De **voorzitter** : De minister heeft het woord.

Minister **Marc Verwilghen** : Mijnheer de voorzitter, aangezien ikzelf geen enkele rol heb gespeeld bij deze beslissing die werd genomen door mijn voorganger, de heer Van Parijs, lees ik u het antwoord voor dat door mijn administratie werd opgesteld waarbij moet worden rekening gehouden met het feit dat de plaats vacant werd verklaard op 1 maart 1999 en deze vacature in het Belgisch Staatsblad werd gepubliceerd op 14 januari 1999. Ik citeer : "Op datum van de aanwijzing moet de kandidaat de leeftijd van ten minste 60 jaar niet hebben bereikt. Ten tweede moet hij gerechtelijk officier zijn. In de statuten van de gerechtelijke politie staat geen taalkader en kan bijgevolg geen tweetaligheidskader worden weerhouden". Voor de tweetaligheidsprocedure wordt verwezen naar het kb van 19 december 1997. Van de

achtien gerechtelijke officieren die solliciteerden, verschenen uiteindelijk vijftien kandidaten voor de evaluatie-commissie die moest oordelen of ze al dan niet geschikt waren voor het vervullen van het mandaat van commissaris-generaal van de gerechtelijke politie. Twee van de vijftien kandidaten werden geschikt bevonden, waaronder Jacques Hautcoeur. Het college van procureurs-generaal bracht een gunstig advies uit met betrekking tot vier kandidaten, waaronder Jacques Hautcoeur. Vermits Jacques Hautcoeur omwille van alle genoemde kwaliteiten in zijn individueel koninklijk besluit van 25 maart 1999 en in het bijzonder omdat hij meer ervaring heeft in leiding geven dan de andere geschikte kandidaten, de meest geschikte kandidaat was voor de betrekking van commissaris-generaal, werd hij door de toenmalige minister van Justitie aangewezen als commissaris-generaal van de gerechtelijke politie voor een termijn van vijf jaar.

Tot daar het antwoord van de administratie.

Voorts vraagt de heer Bourgeois mij of tweetaligheid vereist is voor een dergelijke functie. Tweetaligheid is niet wettelijk verplicht. Het lijkt mij echter nuttig dat de korpsoverste van de gerechtelijke politie tweetalig is. Indien men daartoe wettelijke voorwaarden wil vastleggen, moet het koninklijk besluit worden aangepast.

Wat de derde vraag met betrekking tot de inspanningen van de heer Hautcoeur betreft om Nederlands te spreken, kan ik u meedelen dat ik enkele keren een onderhoud met hem heb gehad. Hij heeft mij hierbij in het Nederlands geantwoord. Een kennismakend gesprek is echter niet voldoende om iemand te beoordelen op zijn talenkennis. Ik heb in elk geval de indruk dat de persoon in kwestie op dit vlak inspanningen heeft gedaan. De kwaliteiten op gebied van leiderschap kunnen tijdens een kort onderhoud niet worden doorgrond.

De **voorzitter** : De heer Gerolf Annemans heeft het woord.

De heer **Gerolf Annemans** (Vlaams Blok) : Mijnheer de voorzitter, de minister heeft met het aseptisch voorlezen van het document van zijn administratie aangetoond dat hij zich niet goed voelt. Hij acht het noodzakelijk het koninklijk besluit aan te passen. Wij zullen hem hieraan in de toekomst zeker herinneren. Wij nemen akte van de verklaring van de minister

in verband met de talenkennis van de heer Hautcoeur. Wij zullen ongetwijfeld nog de gelegenheid krijgen deze talenkennis te beoordelen.

Indien de minister zijn woord gestand wil doen, zal hij voortaan bij topbenoemingen rekening moeten houden met de vereisten op het gebied van de taal - wettelijk of niet, al dan niet vastgelegd bij koninklijk besluit. Ik interpreteer zijn antwoord in die zin. De minister zou zeker geen minister zijn geworden indien hij niet perfect tweetalig was. Deze voorwaarde geldt in dit land spijtig genoeg echter niet voor Franstaligen.

De **voorzitter** : De heer Geert Bourgeois heeft het woord.

De heer **Geert Bourgeois** (VU&ID) : Mijnheer de voorzitter, ik heb het antwoord van de minister in verband met de huidige talenkennis van de betrokkene genoteerd. Het verheugt mij dat de minister van oordeel is dat een persoon die een dergelijke functie uitoefent, tweetalig moet zijn en dat hij van plan is het betreffende koninklijk besluit aan te passen. Wij zullen hierop bij gelegenheid terugkomen.

De **voorzitter** : Het incident is gesloten.

L'incident est clos.

Samengevoegde mondelinge vragen van :

- de heer **Jo Vandeurzen** aan de minister van Justitie over "de gerechtsgebouwen in Hasselt" (nr. 8)

- mevrouw **Frieda Brepoels** aan de minister van Justitie over "de gerechtsgebouwen in Hasselt" (nr. 13)

Questions orales jointes de :

- M. **Jo Vandeurzen** au ministre de la Justice sur "le palais de justice de Hasselt" (n° 8)

- Mme **Frieda Brepoels** au ministre de la Justice sur "le palais de justice de Hasselt" (n° 13)

De **voorzitter** : De heer Jo Vandeurzen heeft het woord.

De heer **Jo Vandeurzen** (CVP) : Mijnheer de voorzitter, aangezien de minister heeft beloofd enkele van mijn vragen schriftelijk te beantwoorden, ben ik bereid sommige vragen schriftelijk te stellen. Dit moet echter op een duidelijke manier worden afgesproken.

Mijn mondelinge vraag heeft betrekking op de toestand van de infrastructuur die door de diensten van Justitie wordt gebruikt in het gerechtelijk arrondissement Hasselt.

Uiteraard kan niet iedereen de aandacht van de minister voor lokale toestanden opeisen. Ik wens dit in dit geval wel te doen omdat wij in de loop van de volgende jaren ongetwijfeld een beroep zullen moeten doen op de medewerking van de actoren van de Justitie, van de mensen op het terrein. De minister besteedt aan deze personen blijkbaar - en terecht - heel wat aandacht. Wij moeten kunnen rekenen op de goodwill van de personen die bij de hervormingen zijn betrokken. Ook voor de rechtzoekenden is de manier waarop zij worden ontvangen in de infrastructuur van de Justitie een element om een oordeel te vormen over een behoorlijk bestuur.

De diensten van de Justitie in Hasselt zijn op vijf locaties gevestigd. De regie der gebouwen heeft een perspectief geschetst dat erin bestaat deze locaties op langere termijn te hergroeperen. Op het terrein is iedereen zich ervan bewust dat dit een werk van zeer lange adem zal zijn. De mensen ter plaatse zijn dan ook gealarmeerd omdat de infrastructuur op dit ogenblik niet meer voldoet aan de meest elementaire vereisten. Dit is een sluimerend probleem.

Dan heb ik het nog niet over de komst van de fiscale rechters, de referendarissen, de parketjuristen, de gerechtelijke stagiairs, de balie met 400 advocaten die er moeten worden gehuisvest.

Ook rond de veiligheid zijn er vragen. Nadat mijn vraag is ingediend, heb ik in de pers echo's erover gevonden. Inzake basisveiligheid van de infrastructuur van degenen die ze gebruiken, de documenten en de materialen die er zijn opgeslagen, zijn er ook dringende vragen.

Er schijnen toch een aantal opportuniteiten te zijn. Mijn vragen zijn kort en eenvoudig.

Mijnheer de minister, er zal u zeker de eerste maanden heel wat overkomen. Toch durf ik u vragen of u bekend bent met het zeer acute probleem dat hier is gerezen. Zijn de denkpistes die men wil ontwikkelen om aanspraak te maken op de huur van infrastructuur om zeer snel oplossingen te kunnen vinden, voor u bespreekbaar? De procedure schijnt niet bepaald eenvoudig te zijn. Kan daaraan prioriteit worden gegeven, wetende dat men blijkbaar alle energie investeert in Gent en Antwerpen? Dit mag toch niet betekenen dat acute problemen moeten worden genegeerd.

De **voorzitter**: Mevrouw Frieda Brepoels heeft het woord.

Mevrouw **Frieda Brepoels** (VU&ID): Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, geachte collega's, ik zou een

aantal bijkomende vragen willen stellen. Ik zal de situatie niet herhalen, want de heer Vandeurzen heeft ze al geschetst.

Het is volgens ons zeer belangrijk - ook binnen uw beleid - de dienstverlening aan de bevolking te vereenvoudigen en te verbeteren om op die manier die twee locaties op langere termijn perfect uit te bouwen.

Voor de Herckenrode kazerne vraagt enorm veel verbouwwerken. Precies om die overbruggingsperiode op te vangen, heeft men een concreet voorstel gedaan om het oud gasthuis langs de groene boulevard in Hasselt te huren om precies op die manier een aantal diensten uit de verschillende gebouwen naar dat gehuurde pand over te brengen en om een aantal diensten die slecht zijn gehuisvest meer in een cluster onder te brengen, waardoor zij meer ruimte krijgen.

Mijnheer de minister, bent u op de hoogte van die dringende vraag? Hoe lang kan dergelijke procedure duren? Hoe langer de procedure loopt, hoe langer het duurt vooraleer een goede oplossing voor deze problematiek kan worden uitgewerkt. Zijn er al inzichten over de schattingen over de huurprijs van deze gebouwen? Ik heb vernomen dat een aantal jaren geleden er reeds een vraag was van het ministerie van Financiën om datzelfde gebouw ook in huur te nemen. Dat is toen om de een of andere reden niet doorgegaan.

Aangezien er zoveel wijzigingen en herstructureringen binnen uw diensten gebeurd zijn en in de toekomst nog gaan gebeuren, is het natuurlijk zeer belangrijk dat de Regie der Gebouwen een goedgekeurd bouwprogramma kan krijgen van uw diensten, programma dat uiteraard ook door uzelf moet worden goedgekeurd. Ik hoor dat uw diensten zeggen dat er nog andere prioriteiten zijn en dat ze er blijkbaar niet de nodige tijd voor kunnen vrijmaken om het bouwprogramma ook werkelijk op te stellen, waardoor natuurlijk de planning van de verbouwing niet alleen in het gedrang komt maar verder wordt opgeschoven.

Mijnheer de minister, kunt u dit probleem bevestigen? Wenst u op korte termijn prioriteit te geven aan deze overbruggingsoplossing voor de huisvestingsproblemen van de gerechtelijke gebouwen in het Hasseltse?

De **voorzitter**: De minister heeft het woord.

Minister **Marc Verwilghen**: Geachte collega's, ik heb de indruk dat Limburg zijn dochters en zonen heeft uitgezon-

den. Dat blijkt niet enkel uit de vragen die mij nu worden gesteld; nog maar pas minister van Justitie kreeg ik reeds het bezoek van de voorzitter van de rechtbank van eerste aanleg van Hasselt, tevens voorzitter van de magistraten van eerste aanleg. Hij wenste mijn bijzondere aandacht te vestigen op de Hasseltse problematiek. Overigens was mij dat reeds kenbaar gemaakt; in de realiteit had ik daar persoonlijk reeds weet van. Bovendien heb ik nog een brief ontvangen van de heer Van Helmont, voorzitter van de rechtbank van koophandel; hij maakte de specifieke situatie reeds bekend aan mijn voorganger per brief van 20 mei 1999.

Ik heb mij verdiept in het probleem van mogelijke alternatieven in de commissie der gerechtelijke gebouwen die over deze problematiek vergaderde op 17 juni 1999. Zij doet hierover nog een aantal concrete voorstellen, onder andere de verhuis naar een gebouw - het oude gasthuis - dat echter geen staatseigendom is. Dat zorgt voor een aantal problemen. Zowel qua opzoeking van de eigenaars als qua onderhandeling over de huurprijs indien het gebouw geschikt zou worden bevonden, moet dit geregeld worden via de heer Daems en niet via mijn departement. Ik blijf natuurlijk aandringen op goede huisvesting voor Justitie in het algemeen en voor Hasselt in het bijzonder, gelet op het feit dat dit probleem mij werd signaleerd.

Voor de juiste stand van zaken heb ik contact moeten opnemen met de administratie waar men weet heeft van de problemen met betrekking tot de vijf locaties, te herleiden tot twee sites, namelijk de Havermarkt en het Herckenrodecomplex. Zij wijst erop dat er een aantal stappen dienen te worden gezet vooraleer beslissingen kunnen worden genomen. Er is een advies nodig van de Inspectie van Financiën en er moet een behoeftenprogramma van de gerechtelijke diensten worden opgesteld. Deze dingen kan ik niet uit mijn mouw toveren, dit moet gebeuren door de rechterlijke macht in Hasselt.

Het einde van wat men mij schrijft, klinkt wel wat verontrustend: "De dienst Beheer van Gebouwen van het directoraat-generaal gerechtelijke organisatie heeft de opdracht gekregen een absolute prioriteit te geven aan het begeleiden van de twee grote nieuwbouwprojecten ten behoeve van de huisvesting van de gerechtelijke diensten, te weten Antwerpen en Gent. Dit betekent niet dat de huisvestingsproblematiek in de andere gerechtelijke arrondissementen niet opgevolgd wordt: deze dossiers blijven in

behandeling, maar kunnen geen prioriteit krijgen". Tot zover het antwoord van de administratie.

Ik kan aannemen dat dit voor de twee Limburgse vraagstellers een eerder ontmoedigend antwoord is. De problematiek van de gerechtshoven in het algemeen en van Hasselt in het bijzonder lijkt mij zo belangrijk dat ik onmiddellijk een interkabinettenwerkgroep heb opgericht. Hierin zetelen vertegenwoordigers van het kabinet van minister Daems, bevoegd voor de Regie der Gebouwen, van het kabinet van de heer Vande Lanotte, minister van Begroting, en van het kabinet van Justitie. Trouwens, niet onbelangrijk is dat die gebouwen bezwarend lijken voor de werking van Justitie. Daarbij heb ik het niet over de huisvesting. Naar aanleiding van de visitatiecommissies hebben sommige korpsoversten beweerd dat zij tot 30% van hun tijd besteden aan het beheer van de gebouwen. Dat wil dus zeggen dat zij 30% van hun tijd niet bezig zijn met rechtspreken of het management van het korps. Ook daar zal dus een aanpassing moeten gebeuren.

Mevrouw Brepoels, een bijkomende noot nog in verband met het Oude Gasthuis. Een eerste onderzoek, zij het niet tot in alle details, zou uitwijzen dat het gebouw minder dienstig zou zijn als rechtbank dan wel als administratief gebouw. Wil men het in huur nemen, dan zullen hoe dan ook nog belangrijke aanpassingswerken noodzakelijk zijn.

De voorzitter : De heer Jo Vandeurzen heeft het woord.

De heer Jo Vandeurzen (CVP) : Mijnheer de voorzitter, collega's, wij willen niet alle lokale dossiers hier aan bod laten komen, maar het lijkt mij toch absoluut noodzakelijk dat er een prioriteitenplan tot stand komt, ook voor de minder grote gerechtshoven en zeker voor eerste aanleg. Ook in het kader van de Octopusakkoorden - ik denk dan aan het beheer van de infrastructuur, de signaalgeving en het onthaal dat men op eerste aanleg organiseert, zeg maar alle functies die justitieel onder eerste aanleg vallen - lijkt het mij dat wij niet aan dit debat kunnen ontsnappen. Wie zorgt voor het beheer? Hoe is de verbinding met het ministerie, met de regie der gebouwen? Wie kan daarin worden geresponsabiliseerd? Wie kan hiervoor de nodige budgettaire ruimte verkrijgen? Ik beschouw dit als een onderdeel van een fundamenteel debat. Wie A zegt moet ook B zeggen. Dit gaat over de B van het Octopusakkoord: als wij goede managers ter plaatse willen hebben, moeten wij hen ook goede faciliteiten

bieden om het management te kunnen uitvoeren. Infrastructuur is hiervan een belangrijk onderdeel. Ik vind het belangrijk en dring erop aan om in de mate van het mogelijke en via overleg met de kabinetten en met de administratie aan te geven welke prioriteiten u zult leggen bij de aanpak van dit acute probleem.

De voorzitter : Mevrouw Frieda Brepoels heeft het woord.

Mevrouw Frieda Brepoels (VU&ID) : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, ik heb begrepen dat de administratie geen prioriteit verleent aan de gebouwenkwestie in Hasselt, maar dat de minister zelf via de interkabinettenwerkgroep een oplossing probeert te vinden. Ik heb dit concrete gebouw vermeld omdat ik wist dat dit werd onderzocht, maar het kan ook een ander gebouw zijn. Het is duidelijk dat u in de werkgroep zoekt naar een oplossing op korte termijn om de overbrugging mogelijk te maken.

De voorzitter : De minister heeft het woord.

Minister Marc Verwilghen : Mijnheer de voorzitter, ik heb de korpschefs in Hasselt beloofd een bezoek te brengen aan de rechtbank in Hasselt. Ik zal dat onverwachts doen, dat is het eenvoudigste. Voorts dient de interkabinettenwerkgroep ervoor om vrij snel een antwoord te kunnen geven op de problematiek die zich in Hasselt aandient. Nu kunnen nog geen keuzes worden gemaakt, omdat de interkabinettenwerkgroep nog niet is samgekomen. Tegelijkertijd zal het algemene probleem van het beheer der gebouwen worden aangeraakt. Het is niet denkbaar dat in deze tijd korpsoversten die het management van hun korps moeten doen, zo veel tijd moeten besteden aan het beheer der gebouwen. Er moet worden gezocht naar een andere oplossing om hen te ontlasten van deze taak die geen eigenlijke gerechtelijke functie is.

De voorzitter : Het incident is gesloten.

L'incident est clos.

Samengevoegde mondelinge vragen van :

- de heer Pieter De Crem aan de minister van Justitie over "het aangekondigde wetenschappelijk onderzoek naar de relatie tussen criminaliteit en vreemdelingen" (nr. 12)

- de heer Filip De Man aan de minister van Justitie over "het plan van de minister om de vreemdelingen-criminaliteit in kaart te brengen" (nr. 36)

Questions orales jointes de :

- M. Pieter De Crem au ministre de la Justice sur "l'enquête scientifique annoncée portant sur la relation entre la criminalité et les étrangers" (n° 12)

- M. Filip De Man au ministre de la Justice sur "le projet du ministre d'effectuer une étude de la problématique de la criminalité dans le chef des étrangers" (n° 36)

De voorzitter : De heer Pieter De Crem heeft het woord.

De heer Pieter De Crem (CVP) : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, toen de heer Verwilghen nog geen minister was, schreef hij als auteur van het veiligheidsplan van de VLD - het zogenaamde V-plan 2000-2004 - dat wetenschappelijk onderzoek uitsluitend moest brengen omtrent de relatie tussen criminaliteit en etnische afkomst. Op 22 maart - toen de dag net zo lang was als de nacht - heeft u dit plan aan het publiek voorgesteld.

Mijnheer Verwilghen, ondertussen bent u minister van Justitie geworden en heeft u verklaard dat het justitiële beleid van de regering op geregelde tijdstippen wetenschappelijk zal worden onderbouwd. Ook de relatie tussen criminaliteit en etnische afkomst zou wetenschappelijk moeten worden onderzocht. Ik had u graag gevraagd of u nog steeds van mening bent dat een dergelijk onderzoek nodig is. Ik heb immers gemerkt dat u in de titel van dit wetenschappelijk werk reeds een bocht heeft gemaakt. Daar waar u het vroeger steeds had over een "link tussen criminaliteit en etnische afkomst" heeft u het nu over "de link tussen criminaliteit en alloctonen". Volgens mij is het toch van enig belang dat we goed weten waarover we het precies hebben.

U heeft uw standpunt ongetwijfeld bepaald op een moment dat u enige electorale recuperatie op het oog had. Trouwens, u heeft dit niet ontkend. Momenteel moeten we echter vaststellen dat uw standpunt wordt bijgeschaafd. Ik vraag me af of u nog steeds van plan bent een dergelijk onderzoek te laten plaatsvinden. Wat wil u met een dergelijk wetenschappelijk onderzoek eigenlijk aantonen of bewijzen?

Er zijn volgens mij daarvoor twee mogelijkheden. Ofwel is er wel degelijk een relatie tussen etnische afkomst en

criminaliteit. Indien dit het geval is, denkt u dan niet dat uw studie zal aantonen dat we de oorzaken daarvan reeds lang kennen. Ik denk hierbij aan sociale achteruitstelling, huisvesting, tewerkstelling, enzovoort.

Stel u voor dat uw studie aantoont dat een dergelijke link inderdaad bestaat. Vreest u dan niet dat we op zo'n moment in een totaal verziekte situatie terechtkomen waarbij veel gepresteerd werk met één wetenschappelijke studie zal worden doorgespoeld?

Een van uw drijfveren was uw bewering dat er met naturalisaties is "gegooid". Betekent dit ook dat we onze naturalisatiewetgeving volledig moeten herzien. U verwijst onder meer naar Nederland waar volgens u een procedure bestaat waarbij er een soort "ongewenstverklaring" kan worden uitgesproken waardoor voortgezet verblijf onmogelijk wordt gemaakt. Eigenlijk opteert u ook voor een intrekking van toegekende nationaliteit.

Er bestaat evenwel nog een andere mogelijkheid: er wordt geen enkele link vastgesteld tussen etnische afkomst en criminaliteit. Op dat moment zit u met een levensgroot probleem. Op zo'n moment heeft u in uw beleid een aantal compleet verkeerde opties genomen waardoor u een verwachtingspatroon heeft gecreëerd dat niet met de werkelijkheid overeenstemt. Als minister van Justitie zit u op dat moment met een nog groter probleem omdat u meningen heeft geopperd die maatschappelijk irrelevant zijn. U zult daardoor een zekere stilstand veroorzaken waarbij bepaalde maatregelen niet langer zullen worden uitgevoerd in afwachting van het einde van de studie.

U wilt aantonen dat er een link bestaat tussen etnische afkomst en criminaliteit. Als die link al zou bestaan, hoeft u daarvoor toch geen wetenschappelijk onderzoek te laten uitvoeren. Het is nu toch reeds duidelijk dat een dergelijke link met bepaalde milieus inderdaad bestaat. Ik neem als voorbeeld de Russische maffia. De politiediensten en Justitie hebben reeds aangetoond dat zij in de criminaliteit actief zijn. Waarom verhindert u met deze studie dat bepaalde mensen maatregelen nemen? Ook in de vorige legislatuur zijn terzake reeds een aantal maatregelen genomen. Volgens mij verschuilt u zich achter deze wetenschappelijke studie.

U introduceert een negatief waardeoordeel over het reeds gepresteerde werk en dit niet alleen op justitieel maar ook op maatschappelijk vlak. U speelt dan ook met vuur want alle maatregelen die reeds zijn genomen, worden in een verkeerd daglicht geplaatst.

Ten slotte zou ik u willen vragen naar uw positie binnen het kabinet-Verhofstadt. Er dwarrelen een aantal communiqués binnen, onder meer van de heer Boutmans. Deze laatste heeft onder meer gezegd, ik citeer: "Hij zou beter wat meer studeren voor hij uitspraken doet. Kortom, Verwilghen lijkt mij meer geschikt als bemiddelaar dan als bedenker van de wetgeving." Ik merk ook dat de heer Giet een interpellatieverzoek heeft ingediend. Het is in elk geval duidelijk dat terzake binnen de regering geen overeenstemming bestaat.

Mijnheer de minister, wat is uw positie binnen de regering? Komt u hier uw eigen standpunt verdedigen? Breidt u gewoon verder op uw V-plan? Wil u koste wat het kost bewijzen dat er een relatie bestaat tussen etnische afkomst en criminaliteit? Wat is het standpunt terzake van de eerste minister? Wat is het standpunt van de verschillende coalitiepartners?

De voorzitter: De heer Filip De Man heeft het woord.

De heer Filip De Man (Vlaams Blok): Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, in de aanloop naar de parlementsverkiezingen konden we vaststellen dat de heer Verwilghen zich als een witte ridder keerde tegen het geweld van de "jongeren" - de etnische afkomst mag uiteraard niet worden vermeld - in de steden. Hij zei dat jongeren strafbaar moeten zijn vanaf 16 jaar.

Er zouden specifieke jeugdgevangenissen komen en een strafjeugdrechter voor jongeren tussen twaalf en zestien. De kinderbijslag zou worden afgenomen van ouders die aan hun opvoedingsplicht niet voldoen. Criminele vreemdelingen zouden het land worden uitgezet. Dat is de heer Verwilghen van vóór de verkiezingen. Men weet dat dit een electorale oprisping is, een poging om de rechtse VLD-kiezer toch maar in het blauwe kamp te houden. Intussen lijkt u werk te willen maken van een dergelijke studie en u zou deze studie uitbesteden aan een criminologe-sociologe. Het Vlaams Blok zal hiermee zijn twaalfde of dertiende punt van zijn zeventigpuntenplan verwezenlijkt zien, met name punt vier. We juichen uw initiatief toe.

Ik heb wel enkele vragen gezien die commotie die de voorbije vierentwintig uur omtrent uw initiatief is ontstaan.

Vooreerst, zal deze studie wel worden gerealiseerd? Ik zie dat een coalitiepartner, de PS bij monde van senator Moureaux, heeft gezegd: "Le ministre

devrait renoncer à ce projet funeste". Het is dus een rampzalig initiatief dat u voorstelt en een kopstuk van de PS is ertegen. Hij stelt dat uw plan moet worden beschouwd als "attentatoire au principe de l'égalité" en "une discrimination inadmissible". De heer Moureaux is zoals we weten ziende blind en woont blijkbaar in een ivoren toren. Hij is niet de enige. De heer Giet van de PS heeft vanochtend nog een vraag ingediend. Hij zegt dat u niet anders doet dan "flatter le racisme". Een zware aanval van een coalitiepartner! De groene collega's doen niet onder en houden vast aan het taboe dat reeds jaren bestaat. Staatssecretaris Boutmans fulmineerde reeds vóór de verkiezingen tegen uw voorstel. Vandaag steunt hij dit ook niet. Il lees verder dat Talhaoui Fauzaya zegt dat u een racistisch plan naar voren schuift. Deze mevrouw is lid van de meerderheid en bijgevolg lid en steunpilaar van uw regering. Het lijkt me dat u vele problemen heeft en denkend aan het regeerakkoord waar u reeds vele van deze voorstellen van vóór de verkiezingen heeft moeten inslikken, is mijn vraag of u dit voorstel eveneens zal moeten afvoeren.

Ten tweede, als deze studie er komt, zal u dan de intellectuele eerlijkheid opbrengen om alle klokken te horen en de zaak niet enkel uitbesteden aan sociologen, criminologen en dergelijke, maar zal u bijvoorbeeld ook de politiediensten bij de zaak betrekken?

U weet immers goed genoeg dat zij de problemen op het terrein ervaren. Zij kennen de oorzaken van het misdadig gedrag van vele jonge vreemdelingen beter dan wie ook. Als het tot een studie komt, mag u deze mensen dus zeker niet vergeten. Mijnheer de minister, in het veiligheidsplan van de VLD hebt u trouwens expliciet gesteld dat het voorstel tot wetenschappelijk onderzoek er mede is gekomen op vraag van de politiediensten. U kunt ze nu dus niet in een hoekje laten staan. Ik zou graag een toelichting krijgen over de samenstelling van die werkgroep.

Tot slot heb ik gelezen in de krant dat we een jaar zullen moeten wachten op de eerste vaststelling. Dat is absurd. Iedereen was het erover eens dat de veiligheid één van de grote thema's was van de verkiezingen en ik neem aan dat het nog steeds een belangrijk thema is voor u en uw regering. Mijn vraag is of we nog langer dan een jaar zullen moeten wachten op een doeltreffende aanpak. De bevolking vraagt daar immers om. Zult u nu al een aantal verkiezingsbeloften uitvoeren, bijvoorbeeld het uitwijzen van criminele vreemdelingen en het ontnemen van de naturalisatie bij misdadig gedrag?

Le **président** : La parole est à M. Thierry Giet.

M. **Thierry Giet** (PS) : Monsieur le président, puisqu'il a été fait mention de mon initiative, je précise que j'ai effectivement déposé jeudi dernier une demande de question. Cependant, vous avez indiqué en début de séance que vous souhaitiez respecter l'ordre du jour et je respecte votre décision.

De **voorzitter** : De minister heeft het woord.

Minister **Marc Verwilghen** : Mijnheer de voorzitter, geachte collega's, vooraf wens ik te zeggen dat ik het onderwerp aankaart zoals ik het ook in het verleden in alle sereniteit heb gedaan. Ik zal dus niet ingaan op de wijze van voorstelling die ik in de vragen van zowel collega De Crem als van collega De Man heb menen te mogen onderkennen.

Het uitgangspunt, en ook dat van de regering, is voor mij vrij duidelijk. De regering wil alles in het werk stellen om de criminaliteit en het racisme te bestrijden. Vooraleer het probleem te situeren wil ik dit klaar en duidelijk stellen.

Ik heb mij gisteren ook van enige reactie onthouden. Sommigen meenden dat ik, vooraleer hier deze uiteenzetting te geven, een standpunt diende in te nemen. Ik meen echter dat ik in de Kamer, die mij via de parlementsleden vragen heeft gesteld, moet komen antwoorden.

Ik kan iedereen echter geruststellen. Ik was er vóór de verkiezingen van overtuigd dat er een wetenschappelijk onderzoek in die richting moest komen. Nu, na de verkiezingen, meen ik dat dit nog altijd even relevant blijft.

Ik zal eerst het probleem situeren want ik meen dat dit heel veel misverstanden kan wegnemen. In een tweede onderdeel zal ik het hebben over het doel van het onderzoek en het standpunt van de regering. In een laatste onderdeel zal ik u zeggen aan wie het onderzoek wordt toevertrouwd, wat de taakomschrijving is en welke timing eraan wordt verbonden.

De situering is eigenlijk tweevoudig. Welnu, collega De Crem, voor dat veiligheidsplan waarnaar u verwijst, wordt wel degelijk een wetenschappelijk onderzoek gevraagd naar de relatie tussen de criminaliteit en de etnische minderheden en dat is voorgesteld geweest als een van de actiemiddelen om de realisatie van een integraal veiligheidsbeleid mogelijk te maken.

Een integraal veiligheidsbeleid betekent eigenlijk dat wordt gekozen voor een veiligheidsbeleid in drie stappen. Ik

geef u die stappen in volgorde van belangrijkheid. De eerste stap is de belangrijkste, met name de preventie. De tweede stap is de repressie en de derde stap is de nazorg die zich zowel vertaalt naar de slachtoffers als naar de daders. Tot op heden is dat vaak in de taboesfeer blijven hangen. Nochtans, wanneer we kijken naar de ons omringende landen - en ik geef het voorbeeld van Nederland en Duitsland - dan stellen we vast dat het taboe reeds werd doorbroken en dat die relatie op een wetenschappelijke en statistisch verantwoorde manier werd onderzocht. Beide onderzoeken bevorderen zowel de preventieve als de repressieve aanpak van het veiligheidsprobleem. Ik moet zelfs onderstrepen dat dit in Nederland reeds in 1983 gebeurde. Dat zal trouwens aanleiding geven tot de nota "Minderheden", boven de partijgrenzen heen en in algemene consensus. Misschien moeten we ons de vraag stellen of dit niet de verklaring is voor het feit dat Nederland veel minder te maken heeft met het probleem van uiterst rechts.

De algemene conclusie van het Nederlandse onderzoek bestaat erin dat jongeren uit allochtone groeperingen die een grote sociaal-economische achterstand vertonen, een duidelijke risicogroep vormen waarbij de aard van de criminaliteit kan worden beïnvloed door culturele factoren. Als we dat nu transponeren op België dan is de vraag of wij gelijkaardige gegevens hebben. Welnu, België heeft cijfers in verband met de nationaliteit van de daders maar in de statistieken wordt er geen link tussen de criminaliteit en de etnische afkomst gelegd. Nochtans werden er in het verleden een aantal studies uitgevoerd, ook in opdracht van ministers. Een eerste studie dateert van 1989 toen de rijkswacht een onderzoek heeft uitgevoerd naar statistische gegevens met betrekking tot vreemdelingen.

Een tweede voorbeeld situeert zich in 1991 toen, op vraag van de toenmalige minister van Justitie, door de universiteit van Leuven een onderzoek werd verricht onder de noemer "La délinquance entre les jeunes d'origine étrangère à Bruxelles". Dat onderzoek was enkel tot Brussel beperkt. In 1993 is er een onderzoek gevoerd naar de relatie tussen drugsgebruik, criminaliteit en kansarmoede door professor De Ruyver en hij concludeerde dat de allochtone drugsgebruikers in de gevangnissen oververtegenwoordigd en in de hulpverlening ondervertegenwoordigd zijn.

Momenteel is er een nieuw onderzoek aan de gang over medisch-sociale opvangcentra waar de doelgroep van de allochtonen opnieuw wordt bekeken. Het rapport wordt trouwens in 2001 verwacht.

Het is voor mij duidelijk dat deze aangelegenheid niet ideologisch mag worden benaderd, dat ze uit de taboesfeer moet worden gelicht en dat pas dan de relatie tussen criminaliteit en etnische afkomst objectief kan worden onderzocht om daarna conclusies te trekken op basis waarvan een verantwoord beleid kan worden gevoerd, in eerste instantie gericht - ik herhaal het nogmaals - op de preventie. Dat is onvoldoende onderschreven en ondanks een schrijnend gebrek aan objectieve gegevens kan worden gezegd dat leden van bepaalde etnische minderheden om diverse redenen tot die bijzondere risicogroep blijven behoren en dit vooral in de kansarme wijken van de grote steden.

Er zal dus een specifieke aanpak nodig zijn, die vooral is afgestemd op preventie, want repressie levert zelden goede resultaten op en bovendien zal repressie de oorzaken van een crimineel gedrag nooit wegnemen. De inspanningen dienen daarom vooral te worden gericht op het voorkomen van de criminaliteit en dat is dan via de integratie van de etnische minderheden.

Deze vaststelling brengt mij tot het regeeraakkoord, waarin de integratie als een noodzakelijke voorwaarde wordt ingeschreven voor de realisatie van een open en verdraagzame samenleving. Inburgering moet het uitgangspunt zijn van de integratie in onze maatschappij. Ik blijf dus aandringen op wetenschappelijk onderzoek, waarvan ik uiteraard niet op voorhand kan weten in welke richting het zal gaan. Als u meent mij te moeten toeschrijven, mijnheer De Crem, dat ik in feite een gestuurd onderzoek vraag, moet ik u teleurstellen, want dit is absoluut niet het geval. Waar het mij om te doen is, is dat het racisme en de criminaliteit in ons land kunnen worden bestreden en ik hoop dat u en uw partij aan mijn zijde zullen staan als we zover komen.

Betreffende het doel van het onderzoek en het standpunt van de regering kan ik zeggen dat België, in tegenstelling tot Nederland, het probleem van de allochtone jeugdcriminaliteit tot op heden niet voldoende heeft onderkend. Er is bij gebrek aan onderzoek ook geen inzicht verworven op het terrein. Hoe wil u maatregelen nemen indien u niet tegelijkertijd de diverse oorzaken kan onderkennen. Ik sluit ook niet uit dat bepaalde oorzaken ondertussen min of

meer bekend zijn, maar de echte beoordeling op het terrein, de wijze waarop kan worden ingegrepen om het probleem te ontmijnen en te ontmantelen lang voor het in de criminele fase komt, hebben wij tot op heden nog niet gekregen. Ik moet hieraan toevoegen dat terzake heel wat misverstanden en interpretatieverschillen bestaan. De problemen die zich voordoen tussen de allochtone jongeren enerzijds, en hun omgeving, anderzijds, zijn complex en veelvoudig. Die omgeving bestaat volgens mij zowel uit de buurtbewoners als uit de straathoekwerkers en de politie. De problemen berusten vaak op interpretatieverschillen. De ontevredenheid van bepaalde mensen in sommige oude stadswijken is groot en velen hebben er te kampen met een subjectief onveiligheidsgevoel en voegen daar nog zeer graag de overlast aan toe. Degenen waarop men dat probleem het gemakkelijkst kan afschuiven, zijn dikwijls die groepen van rondhangende jongeren, terwijl er zeer vaak een culturele oorzaak bestaat, een culturele achteruitstelling, buiten de sociale achteruitstellingen die zeer vaak in deze niveaus voorkomen. Het is in die omstandigheden dat men zou moeten durven overgaan tot het in kaart brengen van het probleem vanuit meerdere invalshoeken. Ik denk dus dat er een ruime bevraging nodig is. Neem van mij aan dat dit tot nu toe nog nooit is gebeurd. Men kan mij niet één studie voorleggen waarin die ruime bevraging van alle rechtstreeks betrokkenen, zoals de politie, de straathoekwerkers, de buurtbewoners en uiteraard de allochtone jongeren, heeft plaatsgegrepen. Jammer genoeg beschikken wij daarover in de echte zin van het woord niet. Ik heb alles laten uitpluizen wat er tot nu toe in dat verband bestaat.

Ik denk dat het noodzakelijk is over exacte wetenschappelijke cijfers te beschikken. Ik vraag mij trouwens af wat men degene kan verwijten die probeert een probleem wetenschappelijk te onderkennen en te onderzoeken. Integendeel, het probleem wordt uit de taboesfeer gehaald en de vele vooroordelen die niet alleen bij de politie bestaan, maar ook bij de magistratuur, bij de allochtone jongeren misschien en bij de buurtbewoners zeker, worden doorbroken. Laten wij dus hierin inzicht verwerven. Dan zullen wij een kwetsbare groep personen in onze maatschappij eerder hulp bieden dan tegenwerken.

Uit dit alles kan worden geconcludeerd dat wetenschappelijk onderzoek naar de relatie tussen criminaliteit en etnische afkomst noodzakelijk is om een

geïntegreerde aanpak van het veiligheidsprobleem mogelijk te maken. Alleen op die wijze zullen wij het probleem kunnen onderkennen. Die structurele aanpak zal overigens niet alleen dienstig zijn voor Justitie, maar ook voor totaal andere sectoren. Het lijkt mij vanzelfsprekend dat wij op basis van dat onderzoek op vele domeinen - ik denk aan sociale zaken, maatschappelijke integratie, onderwijs, tewerkstelling en cultuur, vooraleer ik denk aan politie en Justitie - een aantal maatregelen kunnen nemen die een geïntegreerd veiligheidsbeleid gestalte geven.

Aan wie wordt het onderzoek toevertrouwd; wat is de omschrijving en wat is de timing? Momenteel wordt een onderzoeksovereenkomst voltooid met doctor Marion Van San, een Belgische sociologe en criminologe die werkzaam is aan het Willem Pompe Instituut in Utrecht, Nederland, en die in 1998 tot doctor in de antropologie aan de universiteit van Amsterdam is gepromoveerd met een proefschrift dat overigens zeer nauw aansluit bij de problematiek, met name over het delinquent gedrag van Curaçaose jongeren in Nederland. Deze studie heeft trouwens geleid tot de Migratie Antilliaanse Jongeren, uitgaande van de coördinatie Integratiebeleid Minderheden in het ministerie van Binnenlandse Zaken, waarmee ik alleen maar wil onderstrepen hoeveel belang men aan deze wetenschappelijke aanpak heeft gehecht. Doctor Van San heeft zelf erop gestaan dat er een begeleidingscomité wordt opgericht van professoren van de verschillende universiteiten in ons land die bijkomend advies kunnen verstrekken.

Het onderzoek zal in drie fasen worden georganiseerd. In een eerste fase wordt de inventaris opgemaakt van de bestaande initiatieven en de resultaten ervan. Daarin moet een onderscheid worden gemaakt tussen de gemeenten die preventief werken, zoals Genk en Gent, en de gemeenten die repressief tewerk zijn gegaan. In een tweede fase zullen de betrokkenen - dat zijn de allochtone jongeren inbegrepen - worden ondervraagd om dan aanbevelingen te kunnen doen in het kader van de lokale veiligheidsplannen die voornamelijk gericht zijn op preventie, vervolgens repressie en ten slotte de opvolging van de dader en het slachtoffer. Mijns inziens past dit precies in de context die wij steeds hebben verdedigd. In een derde fase zullen de verzamelde gegevens worden vergeleken en zal worden nagegaan of er een verband bestaat tussen criminaliteit en etnische afkomst.

En neem van mij aan: mocht het resultaat negatief zijn, dan zal ik het van de daken schreeuwen. Dan zullen wij een verstrekkend resultaat hebben verwezenlijkt. Alleen zal het onderzoek dat moeten uitwijzen. Ik ben niet bij machte om daarop vooraf te antwoorden.

Ik verwijs alleen naar het regeerakkoord dat een veiligheidsplan in het vooruitzicht stelt gebaseerd op het principe van de integrale veiligheidszorg en wetenschappelijk onderbouwd. Ik doe dus niets meer dan het regeerakkoord uitvoeren.

Mag ik ook vragen om dit onderzoek niet langer meer aan te grijpen om rassenhaat tussen personen te prediken? Dat is geenszins de bedoeling van de regering, laat staan dat het ooit mijn bedoeling was.

De voorzitter: De heer Pieter De Crem heeft het woord.

De heer Pieter De Crem (CVP): Mijnheer de voorzitter, ik stel vast dat de minister zich vastpint op de jongeren. Hij tilt een bepaalde leeftijdscategorie uit een etnische bevolkingsgroep.

Mijnheer de minister, u zult terzake moeten overleggen met uw coalitiepartners. Het wetenschappelijke van uw onderzoek zal sterk gecontesteerd worden als u een bepaalde categorie uit een bepaalde bevolkingsgroep licht.

Bovendien breidt u uw bevoegdheden aanzienlijk uit door de resultaten van het onderzoek te extrapoleren naar andere departementen zoals Sociale Zaken en Volksgezondheid.

Hamvraag is, mijns inziens, of u de steun van de voltallige regering geniet om dit onderzoek uit te voeren.

Mijnheer de minister, u hebt uw veiligheidsplan exhaustief voorgelezen maar hebt geen nieuwe argumenten aangebracht. Meer nog, het is zonneklaar dat dit onderzoek niet gesteund wordt door uw regering.

De voorzitter: De heer Filip De Man heeft het woord.

De heer Filip De Man (Vlaams Blok): Mijnheer de voorzitter, in tegenstelling tot de CVP is het Vlaams Blok wel voorstander van een dergelijke studie.

Mijnheer de minister, u hebt gezegd dat er geen vuiltje aan de lucht is omdat u niets meer of niets minder doet dan het regeerakkoord uitvoeren. Ik stel echter vast dat drie coalitiepartners, de PS, Agalev en Ecolo het een racistisch en rampzalig plan vinden dat u beter kan opbergen.

Mijnheer de voorzitter, ik wens een ander taboe te doorbreken. Het Vlaams Blok is er heilig van overtuigd dat de door de minister geprezen inburgering niet mogelijk is met een paar honderdduizend islamieten die een andere cultuur beleven. U mag nog zo veel onderzoeken laten uitvoeren als u wilt, een inburgering is niet mogelijk.

De **voorzitter** : De minister heeft het woord.

Minister **Marc Verwilghen** : Mijnheer de voorzitter, collega's, van het Vlaams Blok had ik geen andere houding verwacht. Ik plaats echter wel grote vraagtekens bij de houding van de CVP. Ik dacht dat zij dezelfde doelstellingen verdedigden als wij.

Mijnheer De Crem, ik heb nooit geweten dat een veiligheidsplan niet alle mogelijke domeinen van het bestuur overstijgt. De uitwerking van een veiligheidsplan en een toekomstgerichte visie over de perspectieven die men aan de maatschappij wil bieden, is niet het werk van één minister. Al de andere actoren moeten hierbij worden betrokken. Ik kan me moeilijk indenken dat de verschillende deeldomeinen die ik heb opgesomd niet zouden worden betrokken bij dit werk. Interkabinetten-werkgroepen zijn niet nieuw. Zij bestaan reeds lang en moesten ervoor zorgen dat het beleid van de verschillende departementen op mekaar werd afgestemd.

De **voorzitter** : Het incident is gesloten.

L'incident est clos.

Mondelinge vraag van de heer Yves Leterme aan de minister van Justitie over "de bijdrage van de operatoren van telecommunicatienetwerken en de verstrekkers van telecommunicatiediensten in de kosten van de technische middelen die worden aangewend in het kader van de wet op de telefoontap" (nr. 16)

Question orale de M. Yves Leterme au ministre de la Justice sur "la participation des opérateurs de réseaux de télécommunication et des fournisseurs de services de télécommunication dans les frais des moyens techniques utilisés dans le cadre de la loi sur les écoutes téléphoniques" (n° 16)

De **voorzitter** : De heer Yves Leterme heeft het woord.

De heer **Yves Leterme** (CVP) : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, mijn vraag gaat over

de toepassing van de telefoontapwet. De nieuwe vormen van telecommunicatie zoals GSM, Internet en andere toepassingen, worden steeds meer gebruikt in allerlei vormen van criminaliteit. Om die toestand goed te kunnen beheersen, heeft in 1997 en 1998 de voorgaande minister van Justitie het initiatief genomen om tot een aantal aanpassingen van de toepasselijke wetgeving te komen. Deze hadden tot gevolg dat het toepassingsveld en de mogelijkheden om privé-communicatie af te luisteren drastisch werden verruimd. Mijnheer de minister, uw voorganger, de heer Van Parys, was een pleitbezorger van de verruiming van het toepassingsveld en van de mogelijkheden, die waren gesitueerd in het kader van de pro-actieve recherche.

Een belangrijk onderdeel van de wetwijziging is artikel 11 van de bedoelde wet, waar het principe dat ook in Nederland en in andere landen wordt toegepast, met name de verplichting van operatoren om de technische aftapbaarheid van hun communicatiemiddelen in te richten, in de wet werd opgenomen. In hetzelfde artikel 11, tweede lid, werd voorzien in een tekst die het voorwerp was van een hevig debat, een compromistekst, waarin wordt bepaald dat in een in de Ministerraad overlegd koninklijk besluit zal worden omschreven via welke technische middelen de operatoren die aftapbaarheid moeten garanderen. Daarnaast zal er ook een verdeelsleutel worden afgesproken rond de kosten die zowel de infrastructurele voorzieningen om de aftapbaarheid mogelijk te maken als de activiteit van het aftappen zelf met zich meebrengen. Dit is niet onbelangrijk. Uit cijfers, onder meer begrotingscijfers, blijkt immers dat de kosten die zijn verbonden aan het aftappen van telecommunicatie enorm stijgen, onder meer omwille van het feit dat het gaat om steeds meer gesofistikeerde apparatuur en dat de kostprijs van de middelen die moeten worden ingezet om op vrij ruime schaal telecommunicatie af te tappen heel sterk stijgt.

Ik geef een paar cijfers. In 1995 kostte het aftappen van telecommunicatie in ons land aan het ministerie van Justitie iets minder dan 100 miljoen, in 1998 liep dat al op tot een half miljard, dus maal 5. Tot voor enkele maanden liet alles voorzien dat dit ook in 1999 een heel sterk gestegen bedrag zou zijn. Ik heb destijds heel wat inspanningen geleverd om in artikel 11 een tekst te krijgen waarbij de financiële medeverantwoordelijkheid van de operatoren scherp zou worden gesteld om te

vermijden dat omwille van de kostprijs de toepasbaarheid van de telefoontap zou worden ingeperkt. De voorstellen die ik toen op tafel heb gelegd, zijn het voorwerp geweest van arbitrage tussen Justitie en de minister van Telecommunicatie die toen met een dubbel petje acteerde, met name enerzijds, als lid van de regering en, anderzijds, als vertegenwoordiger van de meerderheidsaandeelhouder van Belgacom. In de mate dat de overheid zelf de kosten van de aftapbaarheid en het aftappen financiert, betekent dit dat Belgacom en uiteraard ook andere operatoren minder in de kosten moeten bijdragen.

Eind 1998 heb ik aan de toenmalige minister van Justitie, de heer Van Parys, gevraagd wat de stand van zaken was rond dat koninklijk besluit. Het is en was vrij logisch dat aan dat koninklijk besluit heel wat voorbereiding voorafging. Het gaat om een technisch zeer ingewikkelde materie, die ook zeer snel evolueert. Ik heb toen het antwoord gekregen dat het koninklijk besluit in volle voorbereiding was en tussen de regels door werd gesuggereerd dat het een kwestie was van korte tijd om dat koninklijk besluit te kunnen uitvaardigen.

We zijn nu negen maanden verder. In negen maanden kan heel veel gebeuren. Mijnheer de minister, ik stel u deze vraag als nieuwe titularis van dit departement. Wat is de stand van zaken van dit dossier? Is het een verkeerde indruk dat men het uitwerken van dit koninklijk besluit zoveel mogelijk voor zich uitschuift, waarbij men technische argumenten hanteert? Het komt er eigenlijk op neer dat men de operatoren, meer bepaald Belgacom, wil ontzien en men lijdzaam de toestand blijft accepteren waarbij de overheid - de belastingbetaler - de alsmaar sterker stijgende kostprijs van het aftappen van telecommunicatie blijft dragen. Wat is de stand van zaken aangaande het in de wet voorziene in Ministerraad over te leggen koninklijk besluit?

De **voorzitter** : De minister heeft het woord.

Minister **Marc Verwilghen** : Mijnheer de voorzitter, collega Leterme, ik weet niet onmiddellijk wat men negen maanden kan vooruitschuiven, behalve het vaderschap. Hoe dan ook, in de twee maanden dat ik dit ambt waarneem, ben ik uiteraard met deze materie geconfronteerd, maar is er nog geen definitieve beslissing genomen. Het klopt dat het uitvoeringsbesluit ter uitvoering van de wet van 10 juni 1998, dat een wijziging inhield van de wet van 30 juni 1994 die de bescherming van de persoonlijke levenssfeer betrof, op zich

heeft laten wachten tot op heden. De oorzaken hiervan lijken mij vooral te liggen in het feit dat zeer vele actoren betrokken waren bij de totstandkoming van het besluit. Het vorige kabinet had een overlegplatform telecommunicatie opgericht dat bestond uit de vertegenwoordigers van het kabinet, het directoraat-generaal strafwetgeving en rechten van de mens, het BIPT, de rijkswacht, de gerechtelijke politie, de dienst voor het strafrechtelijk beleid, de APSD, het college van de procureurs-generaal, de onderzoeksrechters en ten slotte - wellicht de belangrijkste - de actoren, de operatoren en de dienstverwerkers uit de sector. Wellicht heeft de complexe werkwijze de finalisering van het besluit niet versneld.

Er is ook een tweede probleem, met name de kostprijs hiervan. Aanvankelijk wou men deze kosten opnemen in het algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken. Het werd evenwel duidelijk dat de operatoren en de dienstverstrekkers het uitvoeringsbesluit niet zouden aanvaarden zonder dat er een regeling voor deze kosten zou komen. Ik heb afgesproken met mijn collega Daems om de impasse te doorbreken teneinde zo snel mogelijk - ik deel op dat vlak uw mening - het koninklijk besluit ter uitvoering van de telefoontapwet mogelijk te maken, dat naast het kostenaspect nog andere belangrijke zaken regelt.

Ik zou u willen vragen mij even de tijd te geven, temeer omdat mijn voorganger sedert de wet van 10 juni 1998 principieel in de mogelijkheid verkeerde iets te ondernemen.

De voorzitter : De heer Yves Leterme heeft het woord.

De heer Yves Leterme (CVP) : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, ik dank u voor uw antwoord. Mijns inziens moet achter dit dossier grote spoed worden gezet. Ik zie met belangstelling uit naar het betreffende begrotingsartikel in de ontwerpbegroting van het ministerie van Justitie, die we wellicht binnen een tweetal maanden zullen krijgen. Ik durf nu reeds te voorspellen dat het een zeer grote groei zal bevatten. Mijns inziens is deze toestand onhoudbaar. U hebt gezegd dat een groot aantal instanties betrokken is bij de voorbereiding van dit besluit, wat vrij logisch is aangezien het een ingewikkelde materie is. U hebt geen melding gemaakt van de in artikel 11 voorziene consultatie van de commissie voor de bescherming van de persoonlijke levenssfeer. Moet ik daaruit afleiden dat men zal wachten tot er een afgewerkt ontwerp is vooraleer het in deze commissie wordt behan-

deld? Dit zou tot gevolg kunnen hebben dat er heel wat vertraging ontstaat en de bres waardoor honderden miljoenen franken vloeien, te laat wordt gedicht.

Ik heb enige vrees wanneer ik u hoor suggereren dat er bij de operatoren nogal wat weerstand is inzake de kosten, terwijl men wel ver wil gaan in de bespreking van de wijze waarop het aftappen technisch zal gebeuren. Dat was uiteraard voorspelbaar.

De kwestie is alleen dat men dat doorbreekt en dat men aan de operatoren een deelname in de kosten durft op te leggen, ook aan operatoren waarvan de overheid aandeelhouder is in meerderheid. Wat dat laatste betreft hebt u verwezen naar overleg met uw collega Daems. Ik hoop dat uw collega dan wel het algemeen belang voor ogen zal hebben en niet alleen het belang van de directie van Belgacom.

De voorzitter : De minister heeft het woord.

Minister Marc Verwilghen : Mijnheer Leterme, ik wens erop te wijzen dat ik uw bezorgdheid ten aanzien van minister Daems niet deel. Misschien was het vroeger de mode dat men de belangen van Belgacom mee incalculeerde in wat men het algemeen belang noemt. Ik kan mij moeilijk inbeelden dat dit hier terzake komt. Hier gaat het over kosten die hoe dan ook moeten kunnen worden geregeld, wil men de technische waarde van het instrument dat wij hier in de Kamer hebben beslist, ook benutten.

De voorzitter : Het incident is gesloten.

L'incident est clos.

Interpellatie van de heer Bart Laeremans tot de minister van Justitie over "de aanpak van de jeugdcriminaliteit in Brussel" (nr. 11)

Interpellation de M. Bart Laeremans au ministre de la Justice sur "la lutte contre la délinquance juvénile à Bruxelles" (n° 11)

De voorzitter : De heer Bart Laeremans heeft het woord.

De heer Bart Laeremans (Vlaams Blok) : Mijnheer de voorzitter, het debat is al voor een deel gevoerd aan de hand van de mondelinge vragen die eerder werden gesteld door de heren De Crem en De Man. Een deel van de onderwerpen van mijn interpellatie zijn

daarmee reeds behandeld. De essentie van het probleem kan echter zeker nog ter sprake komen, want daarover bestaan nog heel wat vragen.

De voorbije vakantie zijn wij vaak opnieuw geconfronteerd geweest met berichten van onveiligheid in de steden veroorzaakt door jongerenbendes, door bendes die meestal zijn samengesteld uit allochtonen. Dit debat werd daarstraks al gevoerd. In ieder geval is de criminaliteit in de steden niet afgenomen, integendeel. Er was onder meer de merkwaardige uitspraak van substituut Devreux in het midden van de vakantieperiode, met name op 12 augustus. Substituut Devreux is verantwoordelijk voor het Brusselse jeugdparquet en weet zeer goed waarover zij spreekt. Reeds jarenlang werkt zij zeer intensief om dit jeugdparquet draaiende te krijgen, maar zij slaagt daarin heel moeilijk omdat zij daartoe de middelen niet heeft. Zij zegt letterlijk : "Wij zitten met een honderdtal jongeren die onophoudelijk in de criminaliteit zitten. Bij gebrek aan plaats in instellingen moeten wij die multirecidivisten telkens weer vrijlaten. Dat is een catastrofe want die straatboefjes voelen zich onaantastbaar. Hun crimineel gedrag maakt indruk en andere jongeren laten zich meeslepen. Alleen daarom al zouden wij dat honderdtal superrecidivisten zo snel mogelijk van de straat moeten halen."

Dit is een heel duidelijk taalgebruik van iemand die het toch wel kan weten. Ik hoef er in feite niet veel meer aan toe te voegen, tenzij dat door het lakse justitiebeleid dat de laatste twintig jaar is gevoerd Justitie in grote mate zelf verantwoordelijk is voor die criminaliteit. Als mensen onmiddellijk worden vrijgelaten nadat zij worden aangehouden, als zij wel een vermaning krijgen maar uiteindelijk pas veel later voor de rechtbank moeten verschijnen als ze al voor de rechtbank moeten verschijnen - vaak wordt hun zaak geseponeerd - of wanneer ze slechts een milde alternatieve straf krijgen, dan is het gevolg dat men zich steeds meer aan criminaliteit gaat wagen en dat steeds meer jongeren het voorbeeld van hun oudere en jongere broers zullen gaan volgen. Is het niet merkwaardig dat men speciaal - dat is een van de zaken die reeds werden onderzocht en die reeds zijn erkend - jongeren inschakelt omdat men zeer goed weet dat jongeren veel minder goed kunnen worden gestraft en dat het repressieapparaat er nauwelijks vat op heeft?

In brede lagen van de bevolking maar ook bij heel wat beleids mensen, is er een consensus dat de jeugdgevangenis en er moeten komen, behalve dan bij

een aantal hogere beleidsverantwoordelijken. Ik denk aan de groenen die zich daartegen zijn blijven verzetten en aan uitspraken van socialisten terzake. Daarnaast is bijvoorbeeld een Antwerps socialist het wel helemaal eens met die stelling. Op 17 april heeft Leona Detiège, burgemeester van Antwerpen, nog gezegd "dat nog te veel zware gevallen van wie men weet dat ze recht naar een criminele carrière evolueren, in het circuit van de alternatieve straffen terecht komen, gewoon omdat er geen plaats is in instellingen. Op dat gebied zijn wij samen met het Antwerpse gerecht absoluut vragende partij bij de regering". Mevrouw Detiège is niet van de minste !

Ook in Mechelen is het fenomeen van de Marokkaanse jongeren bekend. Men wil een speciaal opvoedingsinstelling organiseren ofschoon men niet goed weet wat dat precies gaat worden. Onder andere het Vlaams Blok heeft de vorige minister hierover herhaaldelijk ondervraagd waarop hij steeds antwoordde dat over deze zaak met de Gemeenschappen werd onderhandeld. Uiteindelijk is hij tot de slotsom gekomen dat de federale regering voor deze materie bevoegd zou zijn. In de aanloop voor de verkiezingen heeft de minister in Kuregem gezegd dat er in Brussel jeugddetentiecentra zouden komen. Toen ik hem daarover ondervroeg, kon hij mij niet vertellen wat de kosten waren en binnen welk tijdsperspectief dit zou kunnen worden gerealiseerd.

De VLD deed tijdens de verkiezingscampagne hiervoor niet onder. Men had het onder andere ook over de strafrechtelijke meerderjarigheid. Naar aanleiding van de samenstelling van de regering en het opstellen van het regeerakkoord is over dit thema een merkwaardig debat gevoerd waarbij de groenen naar buiten toe de duimen zouden hebben gelegd en akkoord zijn gegaan met jeugdgevangenissen. Als men de tekst van het regeerakkoord leest, rijzen er toch enkele vragen. Er is niet veel duidelijkheid. Ik citeer : "Tenslotte zullen in samenwerking met de Gemeenschappen bijkomende plaatsen in gesloten en halfopen centra worden gecreëerd voor zwaar recidiverende jonge delinquenten die de openbare orde ernstig verstoren." Als we dit letterlijk interpreteren, betekent dit dat de bestaande instellingen wat zullen worden uitgebreid. Er staat echter niet dat er bijkomende instellingen komen, wel bijkomende plaatsen. Als Justitie verder weigert initiatieven te nemen in deze materie dan zal de Franse Gemeenschap blijven weigeren ervoor te zorgen, met alle gevolgen

voor Brussel van dien. Er moet dus heel dringend klaarheid worden geschapen over dit dossier en de werkelijke intenties van de minister. Komen er aparte instellingen van Justitie om criminele jongeren van straat te houden aanvullend aan de Gemeenschapsinstellingen. Zo ja, waar, wanneer, hoeveel plaatsen en welk bedrag wordt hiervoor vrijgemaakt ? Voor wie zijn deze instellingen bestemd ? Ik pleit er zeker niet voor om een bepaalde bevoegdheid terug naar het federale niveau over te hevelen. Op dit moment gaat het evenwel om een justitiematerie. Het Vlaams Blok is van mening dat het jeugdrecht en heel de justitiematerie zo snel mogelijk zou moeten worden gefederaliseerd. Alleen moet er heel dringend wat worden gedaan en moeten jeugdgevangenissen worden ingericht.

Hoever staat het met de andere aspecten van het jeugdstrafrecht ? Er worden, alweer in sibillijnse termen, hervormingen aangekondigd. Hoe gaat het met het jeugdsanctierecht zoals dat werd voorgesteld door de commissie-Cornelis ? Kan de minister voortbouwen op voorstellen van het vorige kabinet en de vorige minister ? Hoe is het gesteld met de strafrechtelijke meerderjarigheid vanaf zestien jaar ? Is de minister van plan om hiervan werk te maken of heeft hij een toegeving aan de groenen moeten doen.

Tenslotte heb ik nog een paar vragen over het Brusselse jeugdparquet. Ik heb met de betrokken personen contact opgenomen en het blijkt dat dit jeugdparquet over veel te weinig mensen beschikt om aan de jeugdcriminaliteit iets te doen. Vooral de noodzakelijke informatie ontbreekt. Het is bijna niet te geloven dat men tot drie weken geleden nog met steekkaarten moest werken. Reeds vanaf 1995 heeft het parquet van Brussel de voorgangers van de minister om informatica gevraagd. Men heeft zelfs nog geen antwoord gehad. Op die manier kan men toch niet verder. Het jeugdparquet beschikt over veel te weinig mankracht om het noodzakelijke werk te verrichten. Wat heeft de minister in dit verband reeds gedaan ? Heeft de minister reeds contact opgenomen met de betrokken diensten of gaat hij dit naar aanleiding van deze interpellatie doen ?

De voorzitter : De minister heeft het woord.

Minister Marc Verwilghen : Mijnheer de voorzitter, de bron die door de heer Laeremans wordt geciteerd, maakt gewag van het feit dat 90% van de daders van criminele feiten van allochtone afkomst is. Ik heb vruchteloos naar deze bron gezocht. Zij is mij

onbekend. Er werd niet enkel een wetenschappelijk onderzoek gevraagd om de zaak uit de taboesfeer te halen, maar ook om dergelijke sloganske uitlatingen in de toekomst te vermijden. De beslissing die in Nederland tot het onderzoek heeft geleid, luidde : "Nu weten we amper waarover we spreken en we struikelen voortdurend over vervelende vooroordelen, ideologisch gekleurde opinies en onverantwoorde veralgemeningen." Misschien hebben we hier wel met een dergelijke veralgemening te maken. Ik heb de bron in elk geval niet teruggevonden en ik vermoed dat dit ook moeilijk zal zijn want de cijfers die werden megedeeld, vertonen uiteraard lacunes. In België wordt geen onderzoek verricht waarbij men differentieert naar nationaliteit. Ook het leeftijdscriterium wordt niet vermeld. Deze lacunes maken wetenschappelijk onderzoek dan ook absoluut noodzakelijk.

Bovendien wil ik erop wijzen dat ten gevolge van de opmerkingen die in Brussel werden gemaakt, de dienst van het strafbeleid en een gespecialiseerde ploeg bij het Nationaal Instituut voor de Criminologie en de Criminalistiek voor het eerst werden verzocht om met betrekking tot jeugdrechtbanken en parketten in België een omstandig onderzoek uit te voeren en verslag uit te brengen over de maatschappelijke reactie op de jeugddelinquentie. Deze beslissing heeft reeds een emanatie gekend gedurende de vorige regeerperiode en is ongetwijfeld een stap in de goede richting.

Alvorens de zeven specifieke vragen te beantwoorden, wil ik twee algemene opmerkingen maken. In de eerste plaats worden de cijfers met betrekking tot Brussel in sterke mate beïnvloed door een aantal uitwendige factoren, zowel in de negatieve als in de positieve zin. Zo heb ik vastgesteld dat de cijfers sterk worden beïnvloed naargelang de zichtbaarheid van de gepleegde delicten. De cijfers van de Brusselse politie vertonen een verhoging wanneer het gaat over types van delicten zoals winkel- en autodiefstal en auto-inbraken, waarbij er een grote aangiftebereidheid wordt geconstateerd. Dezelfde studie leert echter dat er soms spectaculaire dalingen kunnen worden vastgesteld, onder meer wat slagen en verwondingen en vandalisme betreft. Deze vaststellingen mogen niet uit het oog worden verloren.

De eerste en voor mij de belangrijkste vraag heeft betrekking op de voorbereidingen voor de hervorming van het jeugdsanctierecht. In het verleden werd reeds heel wat werk gepresteerd. Sedert 1992 is de commissie tot hervorming

van de jeugdbescherming - gekend als de commissie-Cornelis - onafgebroken belast gebleven met deze opdracht. Zij werd daarbij bijgestaan door werkgroepen, zoals de werkgroep Walgraeve en de werkgroep Rans-Graindorge. Dit is gebeurd in nauwe samenwerking met de academische wereld, de criminologen, de magistraten en de balie. Om dit deel van het werk niet te laten verloren gaan, heb ik de opdracht met betrekking tot de hervorming van het jeugdsanctierecht toevertrouwd aan een magistraat bij het hof van beroep te Gent, die reeds 25 jaar ervaring heeft met de toepassing van het jeugdbeschermingsrecht en steeds van nabij betrokken is geweest bij de projecten uit het verleden, waarvan ik hoop dat zij in de loop van deze legislatuur kunnen worden geconcretiseerd.

De tweede vraag is of men minderjarigen strafrechtelijk kan veroordelen. Het artikel 52quater van de wet op de jeugdbescherming, die op 2 februari 1994 werd goedgekeurd, biedt een zeer ruime mogelijkheid om snel tot tijdelijke neutralisering over te gaan in gesloten opvoedingsinstellingen ten einde te voldoen aan de vereisten van de openbare veiligheid. Blijkbaar wordt er in ons land niet op een eenvormige wijze van deze mogelijkheid gebruik gemaakt door de jeugdrechters.

Artikel 52quater van de wet op de Jeugdbescherming, zoals wij ze hebben ingevoerd op 2 februari 1994, biedt een heel ruime mogelijkheid om snel tot tijdelijke naturalisatie over te gaan in gesloten opvoedingsinstellingen om te voldoen aan de vereisten van de openbare veiligheid. Klaarblijkelijk wordt in dit land op ongelijke wijze door de rechter van deze mogelijkheid gebruik gemaakt.

Ten derde, vanaf welke leeftijd? Ik heb een suggestie menen te onderkennen waarbij men zei dat ik zou hebben gecapituleerd voor de groenen of dat ik verplicht zou zijn geweest om mijn woorden van vroeger in te slikken. Ik heb dat gevoelen niet. De discussie over de leeftijd is niet hernomen in het regeerakkoord precies omwille van het feit dat men wou dat eerst een studie zou worden verricht vooraleer men enige beslissing zou nemen. Het is voor de regering hoegenaamd geen taboe. Voor mij is het niet absoluut noodzakelijk een leeftijd te noemen. Die leeftijd is trouwens altijd iets arbitrair. Ik wil wel beschikken over een instrument dat toelaat dat met bepaalde jeugdigen die in probleemsituaties komen en die de openbare veiligheid in het gedrang brengen, iets kan worden aangevangen.

Ik heb ooit het woord "jeugdgevangenen" gebruikt. Bij een herschrijven, ben ik ervan overtuigd dat ik dit woord niet meer zou gebruiken, niet omdat ik niet over gesloten instellingen wil beschikken, maar omdat de connotatie "gevangenen" hier doorslaggevend wordt.

Als men over gevangenen spreekt, heb ik natuurlijk andere instellingen op het oog dan de gevangenen voor meerderjarige misdadigers van gemeen recht. Als er ergens proliferatie bestaat, dan wel daar en dat wil ik koste wat het kost vermijden. In elk geval zullen wij plaatsingen in gesloten instellingen mogelijk maken. Of er reeds kan worden gezorgd voor bijkomende opsluitingsmogelijkheden? Ik veronderstel dat u vraagt naar bijkomende mogelijkheden omdat de bestaande instellingen thans een plaatsgebrek kennen. Eerst moet worden nagegaan of dit zo is en wat daarvan eventueel de oorzaak is. In elk geval, als blijkt dat uitbreiding noodzakelijk is, dan moet dit ook gebeuren. Er zijn echter wel een aantal problemen op het terrein. Ik had het over de oorzaken: soms ziet men dat er oneigenlijk gebruik van de afdelingen wordt gemaakt door jeugdrechters bij voorbeeld, om minderjarigen op te sluiten. Ik ken ook de problemen bij halfopen en open regime. Soms heeft men omwille van disciplinaire motieven bepaalde opsluitingen niet meer uitgevoerd, met alle desastreuze gevolgen daaraan verbonden. Dit zal hoe dan ook duidelijk tot uiting moeten komen en zal moeten leiden tot een beslissing in dit probleem.

U vraagt naar het personeel en de informatica-apparatuur te Brussel. Het klopt dat 17 plaatsen van substituu-procureur des Konings vacant zijn in Brussel. De aantrekkelijkheid van dit nochtans mooie ambt, lijkt voor de hoofdstad met zijn zeer zwaar werkritme en met de grote conferenties die worden gevraagd, onder meer ingevolge de nacht- en weekenddiensten afstotend te werken. Wij zullen hiervoor op termijn een inspanning moeten leveren. Het kan niet dat wij er in de hoofdstad van het land, waar de meeste rechtsonderhorigen wonen en er aansluiting op het rechtssysteem willen vinden, niet in zouden slagen een aantal maatregelen te nemen. Inzake de informaticaverwerking werd door het ministerie van Justitie een algemene offerte-aanvraag gepubliceerd voor de levering van computermateriaal, onder andere bestemd voor de jeugdparketten. Tegelijkertijd werd daarbij ook gedacht aan integratie van dit systeem in het geheel.

Ik kan deze interpellatie niet afronden zonder te melden dat er belangrijk overleg met de gemeenschappen nodig zal zijn: er moet namelijk worden nagegaan hoe zo efficiënt mogelijk kan worden samengewerkt. Ik heb daarom het initiatief genomen de bevoegde ministers op elk niveau aan te schrijven en wacht nu op hun signaal om verder stappen te kunnen zetten.

De **voorzitter**: De heer Bart Laere-mans heeft het woord.

De heer **Bart Laeremans** (Vlaams Blok): Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, u zegt de bron niet te hebben gevonden. Dit stond nochtans op de eerste bladzijde van Het Nieuwsblad en, naar ik aanneem, ook van De Standaard. Dit is geen wetenschappelijke bron, maar een uitspraak van politiemensen. Het gaat dus niet om het Vlaams Blok. U zegt de bron te zoeken, maar die is in honderdduizenden brievenbussen beland. Letterlijk staat er dat negen op tien arrestanten van allochtone afkomst zijn. Dit was echter niet de essentie van mijn interpellatie en ik heb er dan ook geen nadruk op gelegd. In ieder geval, wij fantaseren dit niet: dit is gebaseerd op politie-onderzoek, zij het misschien enkel voor de stad Brussel en dus vrij beperkt.

Ook heb ik vernomen dat de verlaging naar de leeftijd van 16 jaar voor deze regering geen taboe is. Ik hoop het en wij zullen zien wat de toekomst zal brengen. Ik betreur wel dat dit niet in het regeerakkoord werd opgenomen. Verder hoopt u de hervorming van het jeugdrecht in deze legislatuur rond te krijgen, maar dat uitgangspunt is mij te minimalistisch: het rapport van de commissie-Cornelis ligt al enkele jaren in de schuif. Vorige ministers hebben hier misschien iets aan gedaan, maar wat is niet duidelijk. Men heeft de zaak telkens voor zich uitgeschoven. Ik hoopte dat de administratie of de kabinetten toch al over een basisdocument zouden beschikken, maar blijkbaar geven de kabinetten elkaar niet veel door. Als u het dan hebt over de loop van deze legislatuur, vrees ik dat er voor de grote problemen in de steden de eerste jaren nog geen oplossing zal komen. Dat wordt dringend gevraagd door bijvoorbeeld substituu Devreux, maar ook door het college van burgemeester en schepenen van Mechelen en door de burgemeester van Antwerpen. Voor hen is dit dringend en hierop nog enkele jaren studeren, lijkt mij onverantwoord.

Ik ben het met u eens dat de term gevangenis misschien wat zwaar is, maar het gaat dan toch over een

jeugdgevangenissen. Van mij mag men dit ook delinquentiehuis noemen of iets dergelijks, maar dat is niet de essentie van de zaak. Er moeten echter instellingen komen, los van de bestaande instellingen, wie daarvoor ook bevoegd is. Laten wij hopen dat de gemeenschappen snel bevoegd zullen worden voor grote onderdelen van Justitie. De bestaande instellingen voor jeugdzorg zijn echter absoluut onvoldoende, want men kan er bijna vrij in en uit. Ook zij vallen onder de categorie gesloten, halfopen of open. Op dit moment zijn er gesloten instellingen, maar als u zich beperkt tot verwijzing naar gesloten instellingen, bent u zeer dubbelzinnig. Gaat dit de richting uit van verruiming van de bestaande instellingen, dan wel over bijkomende delinquentiehuizen met een apart regime? Hoe zwak de vorige minister van Justitie ook was of hoe weinig ver hij ook stond, dat was toch verder dan u. Hij verklaarde zich bevoegd en stelde op een vergadering in Kuregem dat Brussel zijn eigen jeugddelinquentiehuis kreeg. U staat zelfs zo ver nog niet, want u gaat dit bestuderen en bij eventueel tekort in de jeugdupvanghuizen iets ondernemen. Die zekerheid is er echter reeds: er is een signaal, een massale vraag van alle plaatselijke overheden om iets te ondernemen. U wilt nu gaan studeren en dat vind ik onbegrijpelijk. Ik zal dan ook een motie indienen om nog voor het einde van het jaar werk te maken van de inrichting van jeugdgevangenissen of hoe men die inrichtingen ook wil noemen.

Le **président**: La parole est à Mme Joëlle Milquet.

Mme **Joëlle Milquet** (PSC): Monsieur le président, je souhaiterais obtenir des précisions quant à la possibilité pour l'autorité fédérale de créer de nouveaux centres fermés. Cette information émane d'une interview donnée par le ministre de la Justice.

Je voudrais obtenir davantage de précisions à ce sujet. L'idée est-elle réellement de revoir les sphères de compétences des Communautés à qui est normalement dévolue l'exécution des décisions judiciaires en la matière et qui organisent elles-mêmes les centres fermés?

On connaît les différences de traitement selon les arrondissements, voire les Communautés. Votre idée est-elle, en raison du problème posé par le nombre de places, de créer, au niveau fédéral, des institutions supplémentaires, qui seraient des centres fermés pour la

jeunesse et non des prisons? Dans l'affirmative, selon quelles compétences, quel budget, quelle organisation, quels types de programmes, dans quels cas?

A cet égard, les autres partenaires de la majorité, notamment les partis ECOLO et AGALEV, sont-ils d'accord, car j'ai cru comprendre que l'augmentation du nombre de places des centres fermés ne figurait pas à leur programme?

Comptez-vous organiser ce type de centres fermés, soit en collaboration avec les Communautés, soit en organisant - mais pour ce faire, il faudrait modifier la loi spéciale - une sorte de refédéralisation de parties de matières communautaires, en tout cas actuellement?

De **voorzitter**: De heer Jo Vandeurzen heeft het woord.

De heer **Jo Vandeurzen** (CVP): Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, ik zou de vragen van mevrouw Milquet iets abstracter willen maken om op die manier zicht te krijgen op de timing en de randvoorwaarden van de besluitvorming inzake de gesloten jeugdinrichtingen.

Mijnheer de minister, ik deel uw mening betreffende de inhoud over het woordgebruik. Het lijkt mij echter van wezenlijk belang eerst een antwoord te krijgen op de vraag of u van mening bent dat de federale regering een dergelijk initiatief kan nemen zonder een formeel akkoord met de gemeenschappen. Het lijkt mij duidelijk dat overleg en coördinatie noodzakelijk zijn. Mijn vraag is van louter juridische aard.

De **voorzitter**: De minister heeft het woord.

Minister **Marc Verwilghen**: Mijnheer de voorzitter, ik zal eerst reageren op de opmerkingen van de heer Laeremans. Men moet volgens mij vermijden een amalgaam te maken tussen twee verschillende studies. Er is enerzijds een studie die betrekking heeft op de hervorming van het jeugdsanctierecht en terzake kan een besluit worden genomen. Om die reden heb ik de persoon in kwestie op mijn kabinet uitgenodigd.

Anderzijds is nog enig studiewerk nodig om een beslissing te kunnen nemen over de problematiek zoals die werd verwoord in de vragen van collega's Milquet en Vandeurzen. Het gaat hier meer bepaald om te onderzoeken welke de mogelijkheden zijn met betrekking tot een uitbreiding

van de plaatsen waar minderjarigen in gesloten instellingen kunnen worden opgenomen. Die studie is nog absoluut niet afgerond.

J'en viens au problème évoqué par Mme Milquet: faut-il ajouter des places dans les centres fermés? Si cela s'avère nécessaire, oui! Cette décision ne peut être prise par le gouvernement fédéral seul. Il va de soi qu'il faut s'accorder à ce sujet avec les Communautés. Il convient de connaître d'ailleurs les conditions dans lesquelles de tels placements ont lieu et savoir si le nombre de places est suffisant. C'est l'une des raisons qui a motivé le gouvernement à nommer un commissaire du gouvernement pour les grandes villes. La situation y est en effet particulièrement préoccupante.

Ik kom even terug op het thema dat daarnet reeds werd aangeraakt. Ik wil evenwel niet vooruitlopen op het resultaat van de gesprekken met de Gemeenschappen. Dat was trouwens de reden waarom ik dit op het einde van mijn antwoord heb behandeld. Collega Vandeurzen, volgens mij moet terzake nog veel werk worden geleverd en dit zal ongetwijfeld nog heel wat tijd vergen.

Collega Laeremans, men mag toch niet uit het oog verliezen dat de beslissing tot aanhouding en plaatsing van een minderjarige uitsluitend door een jeugdrechter wordt genomen. Ik ken geen enkele rechter die zo'n uitgebreide macht heeft. Het is uiteraard te betreuren dat terzake geen uniformiteit bestaat. Dit heeft echter te maken met de uniformisering van de werking van de Justitie.

De **voorzitter**: Tot besluit van deze bespreking werden volgende moties ingediend.

En conclusion de cette discussion, des motions ont été déposées.

Een motie van aanbeveling werd ingediend door de heer Bart Laeremans en luidt als volgt:

"De Kamer, gehoord de interpellatie van de heer Bart Laeremans

en het antwoord van de minister

vraagt dat de regering nog voor het jaareinde werk maakt van de inrichting van jeugdgevangenissen."

Une motion de recommandation a été déposée par M. Bart Laeremans et est libellée comme suit:

"La Chambre, ayant entendu l'interpellation de M. Bart Laeremans

et la réponse du ministre

demande que le gouvernement s'occupe encore avant la fin de l'année de la création de prisons pour des délinquants mineurs."

Een eenvoudige motie werd ingediend door de heren Guy Hove, Erik Derycke, Charles Michel en André Frédéric en de dames Fauzaya Talhaoui en Kathleen van der Hoof.

Une motion pure et simple a été déposée par MM. Guy Hove, Erik Derycke, Charles Michel et André Frédéric et Mmes Fauzaya Talhaoui et Kathleen van der Hoof.

Over de moties zal later worden gestemd. De bespreking is gesloten.

Le vote sur les motions aura lieu ultérieurement. La discussion est close.

Samengevoegde mondelinge vragen van :

- de heer Geert Bourgeois aan de minister van Justitie over "de oprichting van een Vlaamse en een Waalse Orde van Advocaten" (nr. 32)
- de heer Bart Laeremans aan de minister van Justitie over "de impasse in de huidige nationale Orde van Advocaten en de dringende vraag tot oprichting van twee autonome Orden van Advocaten" (nr. 33)

Questions orales jointes de :

- M. Geert Bourgeois au ministre de la Justice sur "la création d'un Ordre flamand et d'un Ordre wallon des avocats" (n° 32)
- M. Bart Laeremans au ministre de la Justice sur "l'impasse dans laquelle se trouve l'Ordre national des avocats et la demande pressante de créer deux ordres autonomes des avocats" (n° 33)

De voorzitter : De heer Geert Bourgeois heeft het woord.

De heer Geert Bourgeois (VU&ID) : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, het is niet de eerste maal dat ik interpelleer of vragen stel omtrent dit onderwerp. Sedert twee jaar werkt de Nationale Orde van Advocaten niet meer. Die breuk ontstond eind september 1997. Op 1 oktober 1997 hebben de Vlaamse stafhouders beslist over te gaan tot de oprichting van een Vereniging van Vlaamse Balies. Die heeft een eigen dynamiek ontwikkeld en tal van initiatieven genomen, laatst nog een initiatief tot opheffing, in zekere mate althans, van de beperkingen op de reclame die advocaten mogen voeren. Dit is trouwens de aanleiding om deze aangelegenheid te behandelen.

U kan niet ontkennen dat de Nationale Orde van Advocaten de facto in vereffening is. Er is een soort van protocol gesloten tussen de Vlaamse en de Waalse stafhouders. Bepaalde zaken worden nog in de mate van het mogelijke gezamenlijk afgehandeld, zoals de problematiek van de pro Deogelden en die van het Rijksregister. Ik hoor dat het personeel afvloeit en dat er zelfs nauwelijks nog personeel overblijft. Er bestaat geen simultaanvertaling meer zodanig dat

Ik neem aan dat u de gerechtelijke hervormingen ongetwijfeld wenst uit te voeren. Ik heb het regeerakkoord gelezen en kan dit voor een groot gedeelte onderschrijven.

Ik veronderstel dus dat u een gesprekspartner wenst die mee met u dialogueert en ideeën aanbrengt voor deze gerechtelijke hervormingen. Een van de belangrijke actoren, om de termen van de vroegere minister te gebruiken, zijn wel de advocaten. Ik ben van oordeel dat de Vereniging van Vlaamse Balies vragende partij is om actief betrokken te worden bij de hervormingen die nog een hele tijd in beslag zullen nemen.

De facto bestaat er een patsituatie. Ik heb tijdens de vorige regeerperiode een wetsvoorstel ingediend om twee ordes op te richten, een Vlaamse en een Waalse. Dit werd gesteund door alle Vlaamse partijen. Het is tijd om daar nu aandacht aan te besteden en uw standpunt hieromtrent duidelijk te maken. Ik heb deze vraag reeds gesteld tijdens het investituurdebat, maar toen werd daar niet op ingegaan. We kennen allemaal de tekortkomingen van deze debatten. Ik veronderstel dat u de zaken niet op hun beloop wenst te laten. Ik wil graag weten of u een initiatief zal nemen en zo ja in welke richting.

De voorzitter : De heer Bart Laeremans heeft het woord.

De heer Bart Laeremans (Vlaams Blok) : Mijnheer de voorzitter, ik heb me aangesloten bij deze vraag omwille van het grote belang ervan. Misschien was het beter dat niemand nog moest interpellieren en dat u in alle stilte een beslissing zou nemen.

De Nationale Orde van Advocaten is zo dood als een pier en u zit dus in feite met een lijk in de kast. U bent daar totnogtoe met een wijde boog omheen gegaan. Ik hoop dat u heel snel tot de bevinding komt dat er slechts één oplossing is, namelijk dat elk zijn weg gaat. De breuk is immers totaal. Het ging hier slechts in heel bepaalde mate over de gelden van de pro deo-

vergoedingen. Dat was slechts de spreekwoordelijke druppel die de emmer deed overlopen. Als we de polemische tribunes bekijken die door de betrokkenen, bijvoorbeeld Meester Boliau, werden geschreven, dan is het duidelijk er totaal verschillende inzichten bestaan bij de Nederlandstaligen en de Franstaligen over het behartigen van de belangen van het beroep en het optreden tegenover de overheid. Men wil op een heel andere manier te werk gaan. Men heeft een totaal verschillende denkwijze. Dat kan niet meer op federale leest worden geschoeid. Als we kijken naar de wijze waarop de Vereniging van Vlaamse Balies te werk gaat, dan is dat een heel andere manier van werken : veel dynamischer en transparanter dan de Nationale Orde van Advocaten. Ze is ook op een veel democratischer wijze samengesteld dan de Nationale Orde. De Vlaamse vereniging heeft al tal van initiatieven ontwikkeld en het is werkelijk een succesverhaal geworden. Dit is onomkeerbaar. U kunt dit alleen vaststellen en er de nodige conclusies aan verbinden.

Ik vind dit des te meer spijtig omdat deze situatie al vrij lang duurt. De heer Bourgeois heeft terecht gezegd dat dit al sedert 1997 het geval is. Ik heb nooit begrepen waarom er over zo'n evidente zaak geen akkoord kon worden bereikt tijdens de Octopusonderhandelingen. Dat had een verbetering kunnen zijn waarin iedereen zich kon terugvinden en die duidelijk direct tot resultaten had kunnen leiden. Jammer genoeg heeft men niets willen doen met dit dossier.

Mijnheer de minister, ik hoop dat u deze hete aardappel niet voor u uitschuift omdat het zogezegd een communautaire materie zou zijn die in de conferentie voor de staatshervorming moet worden behandeld. Hier valt niet meer over te onderhandelen. Hierover kunnen geen echte communautaire eisen worden gesteld. U moet dus vaststellen dat er een impasse is en dat de Nationale Orde van Advocaten heeft opgehouden te bestaan. U moet notaris spelen en de erfenis verdelen zodat iedereen zo snel mogelijk zijn weg kan gaan.

De voorstellen liggen ter tafel. Onze partij heeft een voorstel ingediend dat later werd overgenomen door andere omdat men blijkbaar niet geneigd was het "cordon sanitaire" te doorbreken en een voorstel van het Vlaams Blok te onderschrijven. Het nieuwe voorstel omvatte quasi dezelfde termen. Wij waren in elk geval eerst. Iedereen heeft het recht een voorstel in te dienen. Ik heb in elk geval begrepen dat de meeste partijen, ook de VLD, het voorstel tot

splitsing hebben goedgekeurd. Mijnheer de minister, ik hoop dat u consequent bent en het nodige doet. U kunt uw verantwoordelijkheid niet ontlopen.

De voorzitter : De minister heeft het woord.

Minister Marc Verwilghen : Mijnheer de voorzitter, collega's, vooreerst verwijs ik naar het feit dat het Gerechtelijk Wetboek een aantal vaste gesprekspartners aanduidt. Ik zal daar straks naar aanleiding van een andere vraag dieper op ingaan. Op het vlak van de advocatuur is mijn gesprekspartner volgens het Gerechtelijk Wetboek zonder enige twijfel de Nationale Orde. De realiteit is natuurlijk dat de toestand intussen geëvolueerd is. Mijn voorgangers zullen dat kunnen beamen.

Als men minister wordt, vormt men een aantrekkingspool voor een aantal bezoekers. Ik vorm op die regel geen uitzondering. Ik heb reeds de deken van de Nationale Orde ontvangen en ik zal nog een aantal vertegenwoordigers van andere balies ontvangen, dit telkens over dezelfde problematiek.

Ik vind dat de advocatuur een uitstekende kans heeft gemist om zelf het heft in handen te nemen en zich als beroepscategorie duidelijk te manifesteren. Als actor op het vlak van de justitie hadden zij een voorbeeldfunctie kunnen vervullen. Jammer genoeg is dat tot op heden nog niet gebeurd. Er is een complete impasse.

De Nationale Orde meent nog orde op zaken te kunnen stellen, maar ik verneem dat de Franstalige stafhouders, in samenwerking met een aantal van hun Nederlandse collega's, een andere denkwijze hebben. Zij hebben getracht deze aangelegenheid aan te kaarten binnen een werkgroep om zo tot een oplossing te komen. Ik heb op mijn departement ook stafhouders van de Brusselse balie ontvangen met een voorstel van de Conférence des barreaux. Zij spreken dan weer niet over de werkgroep die door andere instanties wel wordt genoemd. Het voorstel behoudt de eenheid van de Nationale Orde van Advocaten maar richt twee verenigingen van balies in op basis van hun taalstelsel. Dit als voorbeeld van de evolutie.

Ik kan alleen zeggen dat dit dossier een allesbehalve heldere indruk nalaat. De verschillende vertegenwoordigers zijn niet dezelfde oplossing genegen. In mijn ogen bemoeilijkt dit nog het vinden van een oplossing. Ik kan alleen hopen dat de mist optrekt en dat men tot een samenhangende oplossing kan komen.

Ik heb tegen alle betrokkenen die ik reeds heb ontmoet gezegd dat ik bereid ben als gespreksforum te fungeren om het terrein te ontminnen. Als zij dit zelf kunnen oplossen, moet zij dat in eerste instantie ook doen. Dat zal een des te krachtiger signaal vormen. Als dat niet het geval is, zal ik mijn verantwoordelijkheid nemen en desgevallend zelf een beslissing uitlokken. In dat geval zou de advocatuur echter een uitgelezen kans laten liggen. Ik merk immers dat in dit tijdperk alle vrije beroepen enorme inspanningen doen om naar buiten te kunnen treden als een goed gestructureerd geheel dat voldoet aan de evolutie van de maatschappij en de complexiteit van ons land. Ik vind dan ook dat ik de magistratuur deze kans moet bieden. Als er echter op korte termijn geen echte wijziging tot stand komt, zal ik niet aarzelen een initiatief te nemen.

De voorzitter : De heer Geert Bourgeois heeft het woord.

De heer Geert Bourgeois (VU&ID) : Mijnheer de minister, uw antwoord was mij niet helemaal duidelijk. Ik heb echter wel begrepen dat volgens u de advocatuur er zelf uit moet komen en een voorstel moet doen dat u kunt onderschrijven. Als dat niet gebeurt, zult u uw verantwoordelijkheid opnemen.

Ik heb slechts één aanvullende vraag. U heb gezegd dat de Conférence des barreaux en de Vereniging van Vlaamse Balies het niet eens zijn en elk een verschillende visie hebben. Als dit zo blijft en zij een voorstel tot splitsing indienen, al dan niet met een confederale bovenbouw, zult u dit voorstel dan overnemen als blijkt dat het enige manier is waarop de actoren van justitie er zelf uitkomen ?

De voorzitter : De heer Bart Laeremans heeft het woord.

De heer Bart Laeremans (Vlaams Blok) : Mijnheer de minister, u verwijt de advocaten dat zij geen eensgezind standpunt innemen, maar dat is precies de kern van de zaak. Al lang geleden kwam men tot de vaststelling dat de Nationale Orde der Advocaten als het ware uit elkaar is gevallen en dat de zaken op die manier niet meer functioneren. Er is geen samenwerking meer mogelijk precies omdat de standpunten veel te ver uit elkaar liggen.

Zowel de voorstellen uit francofone hoek als van de Vereniging van de Vlaamse Balies liggen ter tafel. Het is jammer, mijnheer de minister, dat u thans opnieuw vraagt om u over deze aangelegenheid nog eventjes met rust te

laten, om u toe te laten samen tot een oplossing te komen. Inderdaad, volgens mij vraagt u hiermee andermaal om een uitstel van deze zaak. Maar als u werkelijk om uitstel vraagt, gelieve dan de moed aan de dag te leggen om er een datum op te plakken. Indien u bereid zijt hen nog één kans te geven alvorens uw verantwoordelijkheid op te nemen, geef dan concreet een limietdatum waarop een wetsontwerp moet worden ingediend.

Durft u terzake een termijn bepalen of zullen wij u nog enkele keren over deze aangelegenheid moeten interpellieren, mijnheer de minister ? Dat zou zeer spijtig zijn. Het gaat hier nochtans om een eenvoudig dossier en het is voldoende een bondig wetsontwerp in te dienen. Veel werk is er dus niet aan.

Ik had graag geweten hoeveel tijd u de advocaten nog gunt. Indien u geen concrete einddatum bepaalt, dan schuift u eenvoudigweg de hete aardappel door en voert u duidelijk struisvogelpolitiek.

De voorzitter : De minister heeft het woord.

Minister Marc Verwilghen : Mijnheer de voorzitter, collega's, ik heb lang op de parlementaire banken gezeten en uit ervaring weet ik dat wanneer een wijziging snel wordt aangekondigd, men meestal het tegenovergestelde mag verwachten.

Misschien heb ik tijdens mijn betoog onvoldoende duidelijk gemaakt dat de personen die mij kwamen spreken - onafgezien of het ging om leden van de Nationale Orde of om vertegenwoordigers van de andere balies - zij erop aandrongen zelf een oplossing te kunnen aanreiken. Ik ben bereid hen die kans te geven.

Ik kan mij echter niet vastpinnen op termijnen. Dat heb ik trouwens nooit gedaan en dat is mij nooit slecht bekommen.

Ik wil niet in een impasse geraken. En let op, zo'n impasse kan sneller opdagen dan men zou vermoeden. Iedereen weet dat op een bepaald ogenblik onder meer het probleem zal rijzen omtrent de verdeling van pro deo-gelden die nu naar de eerste en de tweede lijn rechtshulp worden doorgeschoven. Bij een dreigende verzanding zal de nood de wet breken en moet hoe dan ook iets worden ondernomen. Alle partijen, tot welke groep zij ook behoren, zijn zeer beducht voor dit probleem. Ik heb dus nog niet alle hoop verloren. Ik durf niet zo formeel als u te stellen dat er geen weg terug is, al weet ik dat het probleem niet voor eeuwig kan worden verschoven.

De heer **Geert Bourgeois** (VU&ID) : Mijnheer de minister, als er een oplossing wordt voorgesteld, zult u die dan onderschrijven ?

Minister **Marc Verwilghen** : Het voorstel zal hoe dan ook moeten worden besproken, maar voor zover het op aanvaardbare principes stoelt zal ik het wellicht kunnen aanvaarden.

De **voorzitter** : Het incident is gesloten.

L'incident est clos.

Samengevoegde interpellaties van :

- de heer **Geert Bourgeois** tot de minister van Justitie over "de taalwetgeving in gerechtszaken" (nr. 22)

- de heer **Bart Laeremans** tot de minister van Justitie over "de taalwetgeving in gerechtszaken en de Brusselse rechtbanken" (nr. 28)

Interpellations jointes de :

- M. **Geert Bourgeois** au ministre de la Justice sur "la législation linguistique en matière judiciaire" (n° 22)

- M. **Bart Laeremans** au ministre de la Justice sur "la législation relative à l'emploi des langues en matière judiciaire et les tribunaux bruxellois" (n° 28)

De **voorzitter** : De heer **Geert Bourgeois** heeft het woord.

De heer **Geert Bourgeois** (VU&ID) : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, volgens De Standaard van 1 september 1999 zou u, mijnheer de minister, aan de regionale zender Télé-Bruxelles verklaard hebben dat u bereid bent de taalwet voor het Brusselse gerecht te herzien. Sprekend over de gerechtelijke achterstand in Brussel zou u gezegd hebben dat die mede te wijten is aan het gebrek aan tweetalige magistraten. U zou daaraan toegevoegd hebben dat er geen tekort is aan tweetalige magistraten met een Nederlandstalig diploma maar wel aan tweetalige magistraten met een Franstalig diploma.

De gegevens, waarover ik beschik, bevestigen deze laatste verklaring. U zult ze tegenspreken mochten ze niet juist zijn. Ik beschik over cijfers van 1997. Toen zouden er, op een kader van 83 rechters in de rechtbank van eerste aanleg in Brussel, 28 rechters - dat is het wettelijke minimum - met een Nederlandstalig diploma geweest zijn. Daarvan hadden ongeveer viervijfden het examen voor Frans afgelegd. Er zouden 58 rechters geweest zijn met een

Franstalig diploma waarvan minder dan een vierde het examen voor Nederlands had afgelegd en daarnaast waren er nog zeven onbezette plaatsen.

Die mededeling, die u wordt toegeschreven, wekt bij mij verbazing. Ik heb daarop onmiddellijk gereageerd. Ik heb daarover een persmededeling verspreid en een interpellatieverzoek ingediend. U hebt daarna een persconferentie gegeven waar u, als ik goed ben ingelicht, enigszins andere taal hebt gesproken. U hebt gezegd dat u die taalwetgeving niet zou wijzigen maar dat u wel dacht aan een pragmatische toepassing ervan.

Het zou mij ook hebben verbaasd mocht u, als prominent lid van de VLD en als lid van een regering die toch de federale loyaliteit als een van de belangrijkste regeringspunten in het vaandel voert, bereid zijn op die taalwetgeving terug te komen. Wij zijn allen nog jong, maar misschien zijn er mensen in de zaal die nog de oorsprong van die wetgeving kennen.

De **voorzitter** : Zie ik er zo oud uit, mijnheer **Bourgeois**, dat u naar mij kijkt ?

De heer **Geert Bourgeois** (VU&ID) : Mijnheer de voorzitter, ik viseer niemand in het bijzonder, maar het verheugt me dat u de oorsprong van de taalwetgeving in gerechtszaken nog kent.

Mijnheer de minister, het zou dus een historische vergissing zijn daarop terug te komen. Trouwens, de oorsprong van die wetgeving moet men ook zien in het kader van de toenmalige situatie. Het is in feite pas sinds 1930 dat men in Leuven en Gent is begonnen met het uitreiken van Nederlandstalige diploma's. Men kon dus toen nog niet te ver gaan en zeggen dat men in Brussel verplicht tweetalig moest zijn. Immers, ik denk dat het een van de onderliggende ideeën is en dat men ervan uitging dat een magistraat in Brussel de twee talen moet beheersen. Onze taalwetgeving vereist niet dat er tweetalige magistraten zijn maar vereist wel een magistraat die voldoende kennis heeft van de andere landstaal om te kunnen zetelen als magistraat.

Onlangs heeft het Arbitragehof nog geoordeeld dat dit niet een kennelijk onredelijke wetgeving is. Het Hof geeft twee voorbeelden. In strafzaken moet een magistraat die bezig is met een dossier dit eigenlijk kunnen voortzetten wanneer er een wijziging komt van de taal van de rechtspleging. Het is toch beter dat die magistraat kan voortwerken en dat niet iemand anders zich in het dossier moet inwerken.

Het tweede belangrijke argument dat het Arbitragehof ontwikkelt, is dat vooral bij uitstek in de hoofdstad een dossier heel veel stukken kan bevatten die in de andere landstaal zijn opgesteld. Het is dan toch evident en elementair dat een magistraat daarvan kennis kan nemen. Destijds ging men ervan uit dat een derde van de magistraten geen Nederlands moest kennen maar dat was toen er nog onvoldoende magistraten met een Nederlandstalig diploma waren.

Het is niet de eerste keer dat men van Franstalige kant op die wetgeving inbeukt. Ik heb dat in de vorige regeerperiode meegemaakt. Er is een tijd geweest dat men om de drie tot vier weken vragen stelde of interpellaties ontwikkelde. Dat heeft toen geresulteerd in een ontwerp van minister De Clerck dat in de Senaat een zachte dood is gestorven, een ontwerp om de taalwetgeving op dit punt te wijzigen. Als u dan toch iets zou willen doen, dan moet u het gerechtelijk arrondissement Brussel splitsen. Dit arrondissement is een mastodont en is heel moeilijk te beheren. Tal van vragen en interpellaties hebben op dit arrondissement betrekking.

Dit arrondissement is en blijft een zorgenkind. Het gerechtelijk arrondissement Brussel is bovendien in strijd met de grondwettelijke indeling in taalgebieden, zoals vastgelegd bij artikel 4 van de Grondwet.

Mijnheer de minister, ik had een aantal vragen ingediend, waarvan de eerste eigenlijk achterhaald is, en ik zal ze dan ook enigszins aanpassen. Mijn eerste vraag was erop gericht te weten of u van plan bent de taalwetgeving te wijzigen. In uw persmededeling hebt u gezegd dat u dit niet zal doen, maar dat u de taalwetgeving pragmatisch zal laten toepassen. Ik heb daar vragen bij. Wat bedoelt u precies met de pragmatische toepassing van een dergelijke wetgeving die van openbare orde is en waarover het Arbitragehof zich reeds heeft uitgesproken en heeft geoordeeld dat deze niet in strijd is met de Grondwet ? Ik weet niet of het in een rechtstaat kan dat een minister zegt dat hij de wetgeving pragmatisch zal doen toepassen als daarmee zou worden bedoeld dat men de wet niet meer zou gaan naleven op de manier waarop ze door de wetgever is bedoeld.

Over het taalexamen heb ik verslagen gezien en gehoord en ik moet zeggen dat men niet enorm veeleisend is. Als men juridische teksten moet behandelen mag men gebruik maken van woordenboeken. Men moet alleen bewijzen een gesprek te kunnen voeren in de andere

taal en een juridische tekst becommen-tariëren, maar daarbij mag men gewapend zijn met woordenboeken. Er wordt dus geen volstrekte tweetaligheid geëist. Men vraagt alleen een voldoende kennis van de andere taal.

Tweede vraag, u hebt een commissie opgericht, de commissie-Bouckaert die u met een bepaalde opdracht zou hebben belast. Hoe is deze commissie samengesteld? Wat is haar precieze opdracht? Is ze aan een bepaalde timing gebonden?

Derde vraag. Treedt u de interpretatie van de Franstaligen bij, namelijk dat de gerechtelijke achterstand te wijten zou zijn aan de taalwetgeving? Ik vind dit persoonlijk een verkeerde redenering. Wij weten allemaal dat de taalwetgeving in de loop der jaren miskend en overtreden werd, totdat de Raad van State in de vorige regeerperiode de puntjes op de i heeft gezet en de ministers sindsdien zeggen dat ze de wetgeving, die van openbare orde is, gaan toepassen. Het is echter niet omdat vroegere ministers de wetgeving niet hebben nageleefd dat dit een reden tot wetswijziging zou zijn. Een wetgeving moet sowieso worden toegepast. Als voorbeeld geef ik de enorme achterstand in de politierechtbanken van Brussel, waar einde 1997 7 politierechters waren, die nochtans allemaal geslaagd waren in het examen over de kennis van de andere taal.

Ten vierde, mijnheer de minister, ik zou graag een overzicht hebben van de huidige feitelijke situatie in Brussel, meer bepaald het kader, de bezette en de onbezette plaatsen en het aantal rechters met een Nederlandstalig en met een Franstalig diploma, telkens met opgave van het aantal dat geslaagd is in het examen over de kennis van de andere taal.

Vindt u het echt prioritair, mijnheer de minister, dat er een oplossing moet worden gezocht voor een probleem dat eigenlijk is geschapen door het feit dat jarenlang de wetgeving niet werd nageleefd, terwijl het er eigenlijk op aankomt dat de Franstaligen en ook de Nederlandstaligen een inspanning doen om naar tweetaligheid te streven. Ik weet dat van Franstalige kant druk wordt uitgeoefend, maar de druk is groter aan Nederlandstalige zijde. Wij kennen de cijfers betreffende de werklust van de Belgische magistraten. Welnu, de Nederlandstalige magistraten hebben door de band genomen een veel grotere werklust dan de Franstalige en dit geldt op alle niveaus: van de vrederechters, van de politierechtbanken, van de rechtbanken van eerste aanleg, van de hoven van beroep. Het is

ook zo bij het Hof van Cassatie, waar er nog altijd pariteit bestaat en waar het Hof van Cassatie tijdens de vorige regeerperiode zelf heeft gevraagd om die pariteit schuchter te doorbreken en voorstelde om één bijkomende Nederlandstalige raadsheer aan te stellen, een vraag waarop men niet is ingegaan. Als dit probleem aan de orde wordt gesteld kan men niet één punt ervan isoleren. Men moet het probleem in het hele land bekijken en nagaan wat de werkdruk is voor de Nederlandstalige en de Franstalige magistraten, in plaats van zich tot Brussel te beperken.

Een vijfde vraag die daarbij aansluit, is de volgende. Wat is uw mening over de tweetaligheid van de magistraten bij het Hof van Cassatie? Bent u van oordeel dat deze inderdaad tweetalig moeten zijn en bent u desgevallend bereid om een wetswijziging in die richting te steunen?

Ten slotte, mijns inziens moet het gerechtelijk arrondissement Brussel worden gesplitst, zoals dat gebeurd is voor de balie die Franstalig is voor Brussel-19 en Nederlandstalig voor Brussel-Halle-Vilvoorde, en trouwens zeer goed werkt. Op die manier kan de vereiste van tweetaligheid voor bepaalde magistraten enigszins worden afgezwakt.

De **voorzitter**: De heer Bart Laere-mans heeft het woord.

De heer **Bart Laeremans** (Vlaams Blok): Mijnheer de voorzitter, ik ben zelf actief en woonachtig in het gerechtelijk arrondissement Brussel en ben steeds bekommerd geweest om die problematiek, waarover ook in de commissie voor de justitie herhaaldelijk van gedachten is gewisseld. De voormalige voorzitter zal zich dat ongetwijfeld herinneren.

In tegenstelling tot nu, had de vorige regering wel concrete voorstellen over de hervorming van het gerecht in Brussel. Het was toenmalig minister De Clerck die ze naar voren heeft gebracht, maar hij heeft ze moeten opbergen onder druk van personen die jarenlang hebben gevochten voor de gelijkberechtiging van de Vlamingen in Brussel, zoals Hugo Van Eecke, die onder meer de splitsing van de balie op zijn naam mag schrijven.

Nu plaatst de minister alles opnieuw op de helling. Er wordt warm en koud geblazen: de wet zal worden aangepast, dan weer niet; dan moet een Commissie der wijzen uitsluitsel geven enzovoort. Kortom, onduidelijkheid is hier troef en hopelijk komt er snel klaarheid.

De oorzaak ligt bij de Franstaligen, zoals daarstraks reeds werd gesteld. Zij deden inderdaad jarenlang geen enkele inspanning om Nederlands te leren en konden desalniettemin worden benoemd en promotie maken. Daar was sprake van echt incivisme, met medeplichtigheid overigens van de opeenvolgende Franstalige ministers van Justitie die onbeperkt Franstaligen benoemden en zich geenszins stoorden aan de taalwetten. Pas na een ingrijpen van de Raad van State is daaraan een einde gekomen.

Mijnheer de minister, ik denk niet dat u als VLD'er eenzijdig zomaar aan de Franstalige eisen kunt tegemoetkomen. Dat zou verkeerd overkomen in Vlaanderen en op compleet onbegrip stuiten.

Het zou zeker een zeer slecht signaal zijn als er zomaar wordt beslist dat op de rechtbanken in Brussel en Halle-Vilvoorde, die tweetalige instellingen zijn, personen die nauwelijks Nederlands kennen - daar komt het op neer -, kunnen worden tewerkgesteld. Ik vergelijk even met andere beroepsgroepen in Brussel: ook de politieagenten en het metropersoneel moeten Nederlands kennen - weliswaar doen zij dat nog te weinig. Maar degenen die als het ware hoger op de maatschappelijke ladder staan, de universitair gevormde magistraten, en nog wel in een tweetalige rechtbank, zouden de andere landstaal niet moeten kennen!

Mijnheer de minister, u zou een precedent scheppen, want men zou dezelfde eis kunnen stellen voor de politieagenten, met een domino-effect als gevolg.

Overigens, indien u eenzijdig ingaat op de Franstalige verzuchtingen, blokkeert u het hele dossier in plaats van er een oplossing aan te bieden. Ik verklaar mij nader. De problemen in het parket van Brussel zijn niet uitsluitend te wijten aan de heer Dejemeppe. Men kan ons niet verwijten dat we hem niet voldoende onder vuur hebben genomen. Maar het ligt uiteraard ook aan de constellatie van het parket zelf dat 80 magistraten telt, wat het zeer moeilijk bestuurbaar maakt. Er is ook het probleem van het grote heterogene rechtsgebied van het stedelijk gebied Brussel en de landelijke rand. Er moet daarvoor dus een heel andere oplossing worden uitgewerkt.

Overigens gaat er veel te weinig aandacht van het parket naar het gebied Halle-Vilvoorde. Als men dan toch eens aan Halle-Vilvoorde denkt, dan is er vaak een communicatiestoornis tussen de politiemensen en de mensen van het parket, omdat de substituten vaak geen

Nederlands kennen. Eens te meer kan het probleem worden herleid tot de gebrekkige kennis van het Nederlands.

Met andere woorden, de problematiek van het parket van Brussel is veel ruimer dan alleen het probleem van enkele Franstalige magistraten die niet benoemd geraken, een probleem dat ze overigens aan zichzelf te wijten hebben, net zoals het probleem van de Vlamingen in de rand aan de Franstaligen te wijten is.

De oplossing ligt voor de hand: de splitsing van het arrondissement naar het model van de zeer succesvolle splitsing van de balie. Er ligt trouwens terzake een zeer gedetailleerd voorstel van de Vlaams Blok-fractie ter tafel; het kan gewoon worden geconsulteerd. Trouwens, wij staan daarmee niet alleen. Er is een ruime consensus dienaangaande tussen alle partijen in Halle-Vilvoorde, behoudens de Franstaligen uiteraard.

Wij worden zelfs bijgetreden door uw intieme vriend, Patrick Dewael, die naar aanleiding van uw uitspraken, mijnheer de minister, heeft verklaard dat hij een andere oplossing heeft voor het taalprobleem in Brussel, namelijk de splitsing van het gerechtelijk arrondissement.

Als die splitsing er komt, dan wordt automatisch geraakt aan de taalwet die immers te maken heeft met de structuren van de rechtbanken en de parketten. Op dat moment kan er gepraat worden over de taalkennis en tegemoet worden gekomen aan eventuele problemen. Maar eerst moet een structurele oplossing worden geboden.

Gaat u toch in op de vragen van de Franstaligen, dan bent u niet alleen hun loopjongen, maar blokkeert u bovendien de hele zaak, want dan zal er van de splitsing van het gerechtelijk arrondissement

Brussel-Halle-Vilvoorde niets meer in huis komen. Dan zitten wij nog vele jaren sloot.

Er zijn nu twee mogelijkheden. Ofwel kadert u deze problematiek in een groter geheel en onderzoekt u tevens de gelijkaardige problemen bij het Hof van Cassatie. Het kan inderdaad niet dat u de taalproblemen in Brussel verhelpt, maar niet deze bij het Hof van Cassatie waar er een enorme achterstand is inzake Nederlandstalige zaken bij gebrek aan Nederlandstalige magistraten.

Ofwel schuift u het probleem door naar de conferentie van gemeenschappen en gewesten die dienaangaande een oplossing kan uitdokteren.

Alleszins moet dit dossier in een institutioneel kader worden geplaatst. Zodra men raakt aan de taalwet, raakt men aan de grondbeginselen van de Staat en moet dit als een institutioneel dossier in zijn geheel worden behandeld.

Mijn precieze vragen heb ik u al bezorgd, mijnheer de minister. Het enige waarop ik nog graag even inga, is mijn vraag om verduidelijking inzake de rol van het Comité der wijzen of de Commissie van experts, waarover de media het al herhaaldelijk had.

U hebt gezegd dat u het inzake Brussel niet nodig vindt bijkomende onderzoeken uit te voeren. Het regeerakkoord bepaalt echter dat, ik citeer: "er dringend een doorlichting van de hoven en parketten te Brussel moet worden doorgevoerd op basis waarvan de regering voor het einde van het jaar de nodige maatregelen zal treffen en hervormingen zal doorvoeren". Had u geen weet van de studies die reeds waren uitgevoerd?

Wat de werking van het Brusselse gerecht en de naleving van de taalwetgeving betreft, kan nog heel wat onderzoek worden uitgevoerd. Tot op heden werden de politiediensten en de gemeenten van het gerechtelijk arrondissement Brussel- Halle-Vilvoorde terzake nog niet bevraagd. Ik hoop dat bijkomend onderzoek zal worden uitgevoerd.

De voorzitter: De minister heeft het woord.

Minister Marc Verwilghen: Mijnheer de voorzitter, collega's, ik zal de geactualiseerde cijfers meedelen over de samenstelling van al de kaders van Brussel.

Ik wens te beklemtonen dat ik niet zo zeer prioritaire aandacht heb besteed aan de problematiek van de verhoudingen tussen de Franstaligen en de Nederlandstaligen maar aan de rechtsonderhorigen van dit gerechtelijk arrondissement, dat niet alleen het dichtstbevolkt maar ook het meest uitgestrekt is. Zij hebben recht op recht. Het kind van de rekening bij een slechte rechtsbedeling is immers altijd de rechtsonderhorige.

Ik kan begrip opbrengen voor de ontstentenis die is ontstaan naar aanleiding van het interview over de gerechtelijke achterstand, meer specifiek deze van Brussel. Ik wens in dit dossier duidelijkheid te scheppen.

Vooreerst wens ik te beklemtonen dat er geen enkele formele beslissing werd genomen.

Als minister van Justitie is het mijn plicht te onderzoeken wat er misloopt, waarom de gerechtelijke achterstand in Brussel zo groot is en of de toepassing van de taalwetgeving problemen veroorzaakt. Het is correct dat het regeerakkoord van het wegwerken van de gerechtelijke achterstand in Brussel een topprioriteit maakt. Dit is, mijns inziens, nog zwak uitgedrukt. De gerechtelijke achterstand is immers een van de ziektes die aan de wortels van ons democratisch systeem vreet. De gerechtelijke achterstand is een van de oorzaken van de vertrouwenscrisis van de bevolking in de instellingen.

Mijnheer Laeremans, het is correct dat het regeerakkoord bepaalt dat men eerst een doorlichting van de problemen zal uitvoeren. U moet echter weten dat we op het ogenblik van de regeringsonderhandelingen niet op de hoogte waren van een aantal documenten.

De verslagen van de magistraten-coördinatoren zijn natuurlijk documenten waarover wij niet beschikten maar ook de verslagen van de visitatiecommissies waren ons onbekend. Het is die toevoeging samen met wat bestond - de jaarverslagen, soms specifieke verslagen over Brussel en daar nog eens aan toegevoegd de verschillende doorlichtingsrapporten van onder meer het parket van Brussel - die ons hebben toegelaten om te zeggen dat de diagnose eigenlijk is gesteld. Wij moeten nu geen diagnose meer stellen maar op zoek gaan naar remedies.

Ook in het verleden heeft mijn voorganger, de heer Stefaan De Clerck, een vrij moedige oefening proberen te maken. Zoals wij hebben ondervonden, kon deze niet tot een goed einde worden gebracht. Wanneer ik vandaag in dezelfde problematiek voorzichtiger probeer te werk te gaan, is dat onder meer op basis van de ervaring met het wetsontwerp van Stefaan De Clerck.

Als ik op het vlak van de studie voortga, antwoord ik meteen op de derde vraag van de heer Bourgeois. Als uit de studie van de problematiek en uit mijn consultatieronde met de actoren op het terrein in dit dossier opnieuw zou blijken dat tussen de gerechtelijke achterstand en de wet van 1935 een consistent verband blijft bestaan en als de probleemanalyse die blijkbaar door de vorige coalitie reeds werd gemaakt, opnieuw naar voren komt, dan moeten wij daaruit onze conclusies trekken. In dat geval kan dat monument van de wet van 1935 niet zomaar kortweg worden aanvaard en zullen wij een inspanning moeten leveren, zo niet is het echte kind van de rekening de rechtsonderhorige in Brussel.

De wijziging van de taalwet zoals die vooropgesteld was, is mijns inziens niet kunnen totstandkomen omdat niet voldoende rekening werd gehouden met de delicate gevolgen die eraan verbonden blijven. Het blijft een moeilijk en nevalgiek punt. Een korte uittaling dienaangaande kan gemakkelijk verkeerd worden geïnterpreteerd of wordt in een verkeerde context geplaatst. De manier waarop men de taalwet wijzigde, miskende inderdaad in het verleden de principes. Op termijn zou dit er ook hebben toe geleid dat men van de tweetaligheid in Brussel afstand zou hebben genomen. Ik meen dat dit principe absoluut niet kan worden gerelativeerd, want dan geeft men het ook op. Volgens mij zullen wij de principes van de taalwet moeten herbevestigen. Op bepaalde thema's zullen wij ze zelfs moeten verstevigen, maar we zullen er tegelijkertijd een genuanceerde benadering van het begrip taalkennis moeten durven aan te koppelen. Taalkennis moet dan enkel en alleen worden gezien in het kader van de goede rechtsbedeling.

Ik meen dat mij de tijd moet worden gegeven om dit te concretiseren. Momenteel kan ik dit niet invullen. Ik heb juist een beroep gedaan op een aantal personen die ik "commissie" heb gedoopt. Sommigen hebben van een Commissie van experts of van een Commissie van wijzen gesproken. Voor mij is het gewoon een commissie, waarin ik met actoren van het terrein wil werken. Zij zullen bijstand genieten van een professor in openbaar management van de KUL. Degenen die ik daarbij wil betrekken, zijn eigenlijk mensen die behoren tot een zetel, Nederlandstalig en Franstalig, tot de parketten, Nederlandstalig en Franstalig, tot de balie, Nederlandstalig en Franstalig, en tot de eerstelijnsrechters of de vrederechters en politierechters. Wellicht zal door hen op een bepaald ogenblik de juiste weg kunnen worden gevonden. Ik responsabiliseer het werkveld en heb ook meteen het werkveld opgeroepen om zowel aan Nederlandstalige als aan Franstalige zijde, de inspanning te willen leveren.

De versteviging zal mijns inziens onder meer worden gebaseerd op de overweging dat obstinate eentaligheid van magistraten in Brussel blijk geeft van de onwil om zich in te schakelen in de normale beleving van de rechtscultuur in ons land, meer bepaald in onze hoofdstad, die daarin toch een zekere traditie kent. Ik durf trouwens te zeggen - u als advocaten zult mij wellicht niet tegenspreken - dat als men niet in staat is de Nederlandstalige rechtsliteratuur in België te vatten, men hoe dan ook

start met een juridische handicap. Een voldoende kennis van de tweede taal zal moeten worden getoetst aan hetgeen justitie en een goede rechtsbedeling verlangen. Dat is het enige waartoe ik heb opgeroepen. Een eventuele wetswijziging zal moeten geschieden in vertrouwen en niet via volmachten, waarmee niemand is gediend. Zij zal moeten ontstaan met het oog op een betere justitie, waarbij de rechtsonderhorige wordt afgeholpen van de kwaal van de gerechtelijke achterstand en tegelijkertijd zal een beter functioneren van de parketten in Brussel tot stand moeten komen, waar het probleem zo mogelijk nog meer uitgesproken is dan bij de rechtbanken van eerste aanleg. De cijfers die ik u heb meegedeeld, liegen er niet om.

Ik heb hiervoor steun gevonden in het arrest van het Arbitragehof dat u ook hebt aangehaald, collega Bourgeois. Het gaat om het arrest van 17 februari, waaruit blijkt dat het Hof niet de minste moeite heeft met de tweetaligheidsver-eiste, maar wel met de wijze waarop de tweetaligheid in werking is gesteld.

Collega's, ik meen dat ik bijgevolg vrij nauwkeurig heb omschreven wat ik persoonlijk heb ervaren op basis van de gesprekken die ik heb gehad met de mensen op het terrein in het Brusselse. Wij zullen ook zelf inspanningen moeten doen en zelf onze goede wil tonen. U kunt ervan overtuigd zijn dat ik ook Franstaligen heb ontmoet die zich ervan bewust zijn dat zij veel meer inspanningen dan in het verleden zullen moeten leveren en dat soms ook - hoewel eerder zelden - het omgekeerde voorkomt.

Ik wil nog even blijven stilstaan bij de examens, die worden afgedaan als gemakkelijk en die tegelijkertijd zouden aantonen dat Vlamingen op dat vlak performanter zijn dan Franstaligen. In dat verband verwijs ik naar het verslag van professor emeritus Frans De Pauw, naar aanleiding van de examens die plaatsvonden op 21 oktober en 16 november 1998. Niettegenstaande hijzelf de moeilijkheidsgraad van de examens niet overdreven vindt, slaagden voor het examen Frans slechts 14 van de 25 kandidaten in de mondelinge proef en uiteindelijk slechts 9 van deze 14 kandidaten in het schriftelijke examen. Voor het examen Nederlands kwamen 20 kandidaten opdagen, waarvan 14 slaagden in het mondeling examen en van die 14 slechts 8 in het schriftelijk examen. Dit toont aan dat het eindresultaat van beide taalgroepen nagenoeg gelijk is en ons misschien moet doen stilstaan bij een aantal vooroordelen die wij in het verleden nogal gemakkelijk hadden.

U hebt het onder meer gehad over de mogelijkheid om tot een splitsing over te gaan. Ik weet uiteraard niet welke mogelijkheden de werkgroep, die de magistraten op het terrein ontmoet, naar voren zal brengen. Mijn voorstel zal consistent moeten zijn, want als het dat niet is kan het ook niet in aanmerking worden genomen. Ik heb hen uitgenodigd een intellectuele oefening te doen die tegelijkertijd ook rekening houdt met de principes die algemeen gangbaar zijn en die dienen te worden gerespecteerd. De inspanning zal met andere woorden van het terrein moeten komen.

Afhankelijk van de mogelijkheden die we krijgen, zal onmiddellijk een beslissing worden genomen, ofwel zal dit een gevoelig punt blijven en zal men moeten nagaan of we de zaak moeten overhevelen naar de conferentie over de staatshervorming of de dialoog tussen de Gemeenschappen. Ik kan hier onmogelijk op vooruitlopen want dit zou mij in een positie brengen waarin ik moet voorspellen wat de contacten met het terrein zullen opleveren. Dit kan ik niet. Ik heb u de samenstelling van de commissie die hierover moet waken meegedeeld. Ik hoop alleen dat ik tegen het einde van het jaar een oplossing kan voorstellen. Ik heb de werkgroep in elk geval gevraagd met deze termijnen rekening te houden zodat ik ze ten aanzien van de regering en het parlement kan nakomen.

Tevens werd gevraagd of het niet aangewezen is dat de topmagistraten van het Hof van Cassatie tweetalig zijn. Dit is zeker aangewezen. Ik meen dat een gebrek aan taalkennis niet verantwoord is. De betrokken magistraten zouden dan immers niet in staat zijn de rechtspraak en de rechtsleer van de andere taalgroep op te volgen ofschoon dit essentieel is met het oog op de taak van het Hof, namelijk het tot stand brengen van eenvormige rechtspraak tussen de hoven en rechtbanken van dit land. Om die reden heb ik deze vraag dan ook gesteld.

De voorzitter: De heer Geert Bourgeois heeft het woord.

De heer **Geert Bourgeois** (VU&ID): Mijnheer de voorzitter, ik neem akte van het antwoord van de minister met betrekking tot de taalkennis van de magistraten van het hoogste gerechtshof van ons land. De uitspraken van de minister verheugen mij.

Wat de wijziging van de taalwetgeving betreft, het essentiële punt van mijn interpellatie, neem ik akte van de verklaring dat er nog geen enkele formele beslissing is genomen. Toch

vind ik het verontrustend dat de minister beweert dat de wet van 1935, die toch een monument is, misschien toch niet langer als monument moet worden beschouwd als de commissie zou besluiten dat er een verband bestaat tussen de toepassing van de taalwetgeving en de gerechtelijke achterstand. De minister geeft dan te kennen dat hij openstaat voor een eventuele wijziging van de taalwetgeving. Dit is mijns inziens onaanvaardbaar want deze wet behoort tot de essentie van deze Staat. Ik kan niet geloven dat deze regering, waarvan de minister een prominent lid is, en die stelt dat de federale loyaliteit boven alles gaat, op dit terrein een stap terug zou zetten waardoor de verplichte tweetaligheid in Brussel op de helling zou worden gezet. Wij kunnen dit niet aanvaarden.

Het Arbitragehof stelt dat deze wet niet in strijd is met de Grondwet. Het Arbitragehof haalt hiervoor twee pertinente argumenten aan waaraan ik een derde, dat trouwens ook reeds door de minister werd aangehaald, toevoeg. Dit land telt een overvloed aan literatuur en jurisprudentie in het Nederlands, wat in 1930 nog niet het geval was. De taalwet dateert van 1935. Het is een feit dat heel wat baanbrekende jurisprudentie in het Nederlands wordt uitgesproken. Het kan dus niet dat een magistraat geen kennis heeft van de taal van ongeveer 60% van de rechtspraak en de rechtsleer in dit land, zelfs wanneer in de betrokken zaak zelf geen documenten in de andere taal zitten. Dit is essentieel en het Arbitragehof had dit mee kunnen overwegen. Ik vraag de minister hier in alle geval rekening mee te houden.

Het Arbitragehof stelt terecht dat het probleem ligt in de toepassing van de taalwetgeving. Ik weet niet of het Hof bevoegd is om hierover te oordelen en of het op de hoogte is van de examens en de manier waarop ze worden georganiseerd. Uit het rapport waar ook de minister naar verwijst, blijkt toch dat het examen niet onoverkomelijk is. Ik lees dat de voorzitters tegemoetkomend zijn en dat er absoluut geen vragen worden gesteld zoals het opsommen van alle mogelijke onderdelen van een zeilboot in de andere taal. Men peilt naar de omgangstaal. Dit is essentieel. Men moet kunnen converseren met de persoon in kwestie. Anderzijds wordt de juridische kennis nagegaan, evenals de mogelijkheid om een tekst te lezen en te commentariëren. Hierbij mag gebruik worden gemaakt van woordenboeken en juridische werken.

Iets anders is of op het examen inzake de omgangstaal eventueel niet wordt ingegaan op zeer gespecialiseerde

zaken. Volgens het rapport zou dit kunnen worden uitgelokt door de examinandus die over een hobby begint, daarover een vraag krijgt en dan verder moet antwoorden in de andere taal. Hiervoor wordt een oplossing gesuggereerd, namelijk het toevoegen van een taallaboratorium: hierdoor kan de praktische taalkennis op uniforme wijze aan beide kanten worden getoetst. Eventueel is dit een betere toepassing van de wetgeving, maar men kan niet dulden dat op welke manier dan ook wordt geraakt aan de essentie van de wetgeving. Op dit punt ben ik het met u volstrekt oneens.

U laat de mogelijkheid tot splitsing van het gerechtelijk arrondissement open en gaat dus blijkbaar niet zo ver als uw partijgenoot, de heer Dewael, die hierover uitspraken heeft gedaan. U laat dat ook weer afhangen van het verslag dat u zult krijgen, het rapport van de wijzen. Als zou blijken dat er aan Franstalige kant pertinente onwil is en blijft om kennis van de andere landstaal te verwerven en om deel te nemen aan die examens en daarin te slagen, dan is er inderdaad een bijkomend argument voor de splitsing van het gerechtelijk arrondissement.

Brussel-Halle-Vilvoorde. Er is dan geen enkele andere oplossing meer mogelijk. In die hypothese moet men van minder mensen tweetaligheid vereisen, omdat dan het zeer grote eenzijdige gebied Halle-Vilvoorde hieruit wordt gelicht.

Ik heb een motie ingediend waarin ik u vraag om niet af te stappen van de taalwetgeving uit 1935 en hierin geen wijziging aan te brengen, en om de splitsing te vragen van het gerechtelijk arrondissement Brussel-Halle-Vilvoorde.

De voorzitter: De heer Bart Laeremans heeft het woord.

De heer Bart Laeremans (Vlaams Blok): Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, uw omstandig antwoord verheugt ons in die zin, dat er nog geen echte beslissing werd genomen. U legt echter wel een zware verantwoordelijkheid op de schouders van die commissie. U zegt dat als die commissie beslist dat het toch met de taalwetgeving te maken heeft, u toch wel zult moeten raken aan een monument. Uiteindelijk komt het echter de politici toe de beslissing te nemen, niet de deskundigen. Politici moeten dit kaderen in een groter geheel en ook rekening houden met andere elementen.

U zegt dat het recht op recht moet worden gewaarborgd, maar dat geldt ook voor de inwoners van Halle-Vilvoorde. Er is daar thans een serieus

probleem: de handhaving van het recht door de parketten gebeurt in Halle-Vilvoorde veel te gering omwille van de zware criminaliteit in Brussel-19. Mijns inziens kan dat veel beter worden opgelost door de splitsing.

U zegt hoe dan ook niet voort te bouwen op het vorige voorstel, dat terecht protest ontlokte. Dat voorstel hield in dat er verscheidene niveaus van taalkennis waren. Daarin waren er al drie categorieën. Zo veel nieuws hebt u dus niet verteld. Hoe dan ook zou het een versoepeling van de taalwetgeving worden ten gunste van de Franstaligen en daar zie ik de noodzaak niet van in op dit ogenblik, zeker niet zonder dat er een tegemoetkoming is voor de Nederlandstaligen van Halle-Vilvoorde.

U hebt cijfers gegeven waaruit blijkt dat de Vlamingen niet prominent beter uit het examen komen dan de Franstaligen; dat heb ik ook niet beweerd. Wel hebben wij vastgesteld dat het huidige kader van rechters een veel groter aantal Nederlandstalige tweetaligen telt dan Franstalige tweetaligen. Men kan niet anders dan dit in aanmerking nemen. Als ik vaststel dat er in twee zittingen van de examens in totaal 17 mensen slagen, lijkt het acute probleem voor de rechtbanken in Brussel mij van de baan. Er is dus geen dringende noodzaak om tegemoet te komen aan welke Franstalige eisen dan ook.

Ik herhaal dat het wenselijk is deze zaak in een bredere context te plaatsen. Best zouden ook de Vlaamse beleidsinstanties hun zeg kunnen doen in de conferentie op dit vlak. Wij hebben onder meer de stelling van de Vlaamse minister-president gehoord, maar anderzijds zou er in die conferentie van gemeenschap tot gemeenschap waarvoor wij hebben gekandideerd, toch een kans zijn om verschillende meningen van verschillende partijen te horen. Een belangrijke, fundamentele beslissing inzake de taalwetgeving in Brussel kan onmogelijk worden gedelegeerd aan experts.

De uiteindelijke beslissing moet door de politici worden genomen. Wij zullen het dossier van zeer nabij volgen.

Wij zullen een motie indienen waarin wordt aangedrongen op een spoedige splitsing van het gerechtelijk arrondissement Brussel-Halle-Vilvoorde.

De voorzitter: De minister heeft het woord.

Minister Marc Verwilghen: Mijnheer de voorzitter, ik spreek mij niet uit over de eventuele oplossingen vooraleer de personen die op het terrein werken mij over de specifieke noden hebben

ingelicht. Het ligt alleszins voor de hand dat een dergelijke beslissing op het politieke forum moet worden genomen. Het parlement moet hierbij noodzakelijkerwijze worden betrokken.

De **voorzitter** : Tot besluit van deze bespreking werden volgende moties ingediend.

En conclusion de cette discussion, des motions ont été déposées.

Een eerste motie van aanbeveling werd ingediend door de heer Geert Bourgeois en mevrouw Frieda Brepoels en luidt als volgt :

"De Kamer, gehoord de interpellaties van de heren Geert Bourgeois en Bart Laeremans

en het antwoord van de minister, vraagt :

1. geen enkele wijziging aan te brengen aan de taalwetgeving in gerechtszaken;
2. de splitsing van alle gerechtelijke instellingen van het gerechtelijk arrondissement Brussel in twee unicom-munautaire instellingen, de Franse bevoegd voor Brussel-19 en de Nederlandse bevoegd voor Brussel-Halle-Vilvoorde."

Une première motion de recommandation a été déposée par M. Geert Bourgeois et Mme Frieda Brepoels et est libellée comme suit :

"La Chambre, ayant entendu les interpellations de MM. Geert Bourgeois et Bart Laeremans

et la réponse du ministre, demande :

1. le maintien sans aucune modification de la législation linguistique en matière judiciaire;
2. la scission de toutes les institutions judiciaires de l'arrondissement judiciaire de Bruxelles en deux institutions unicom-munautaires, celle de langue française étant compétente pour Bruxelles-19 communes, celle de langue néerlandaise étant compétente pour Bruxelles-Hal-Vilvorde.

Een tweede motie van aanbeveling werd ingediend door de heren Bart Laeremans en Gerolf Annemans en luidt als volgt :

"De Kamer, gehoord de interpellaties van de heren Geert Bourgeois en Bart Laeremans

en het antwoord van de minister, vraagt de regering om werk te maken van de splitsing van het gerechtelijk arrondissement Brussel-Halle-Vilvoorde naar het succesvolle model van de balie."

Une deuxième motion de recommandation a été déposée par MM. Bart Laeremans et Gerolf Annemans et est libellée comme suit :

"La Chambre, ayant entendu les interpellations de MM. Geert Bourgeois et Bart Laeremans

et la réponse du ministre, invite le gouvernement à s'atteler à la scission de l'arrondissement judiciaire de Bruxelles-Hal-Vilvorde en s'inspirant du modèle mis en place avec succès pour le barreau."

Een eenvoudige motie werd ingediend door de heren Guy Hove, Erik Derycke, Charles Michel en André Frédéric en de dames Fauzaya Talhaoui, Kathleen van der Hooft en Fientje Moerman.

Une motion pure et simple a été déposée par MM. Guy Hove, Erik Derycke, Charles Michel et André Frédéric et Mmes Fauzaya Talhaoui, Kathleen van der Hooft et Fientje Moerman.

Over de moties zal later worden gestemd. De bespreking is gesloten.

Le vote sur les motions aura lieu ultérieurement. La discussion est close.

Mondelinge vraag van de heer Jo Vandeurzen aan de minister van Justitie over "de benoeming van rechters in de rechtbank van eerste aanleg ingevolge de hervorming van de beslechting van de fiscale geschillen en van de rechterlijke inrichting in fiscale zaken" (nr. 25)

Question orale de M. Jo Vandeurzen au ministre de la Justice sur "la nomination des juges au tribunal de première instance suite à la réforme du contentieux en matière fiscale et de l'organisation judiciaire en matière fiscale" (n° 25)

De **voorzitter** : De heer Jo Vandeurzen heeft het woord.

De heer **Jo Vandeurzen** (CVP) : Mijnheer de voorzitter, op het einde van de vorige legislatuur werden er enkele belangrijke wetten goedgekeurd met betrekking tot de procedure inzake de beslechting van fiscale geschillen. Eén van de discussiepunten was welke rechters bevoegd zouden zijn om een uitspraak te doen over deze geschillen. De wet werd gepubliceerd en de personeelsformatie van sommige rechtbanken van eerste aanleg werd inmiddels aangepast, met name te Antwerpen, Brussel, Gent, Luik en Bergen, ten einde rechters te benoemen die zich met fiscale geschillen zullen bezighouden. De wet bepaalt dat de rechters die in deze rechtbanken worden benoemd, ook in andere rechtbanken van eerste aanleg een uitspraak mogen

doen over geschillen van fiscale aard. Later werd bij koninklijk besluit geregeld dat zij ook mogen oordelen in Hasselt, Brugge, Luik, Aarlen en Namen. De aanwervingsprocedure van de rechters is volop aan de gang sedert de vorige regeerperiode. De huidige regering heeft de problematiek mee overgeërfd. Ik vraag de aandacht van de minister voor deze problematiek omdat ik vrees dat er op dit vlak een gerechtelijke achterstand wordt gecreëerd op het ogenblik dat dit probleem volop in de belangstelling staat. Indien ik de geruchten mag geloven, zijn er in Hasselt op dit ogenblik heel wat geschillen aanhangig, maar zijn er nog geen rechters om deze zaken te behandelen. Wij moeten alles in het werk stellen om te vermijden dat er een nieuwe gerechtelijke achterstand ontstaat. Zijn er in uitvoering van de wet reeds rechters benoemd die mogen zetelen in toepassing van artikel 100 van het gerechtelijk wetboek ? Dit betekent dat deze rechters mobiel zijn en in verschillende rechtbanken kunnen worden ingezet. De vraag is natuurlijk wie uiteindelijk zal bepalen welke rechter waar zal moeten werken. Indien deze rechters reeds werden benoemd, hoeveel van hen houden zich momenteel bezig met de behandeling van fiscale geschillen ?

In welke rechtbanken zijn zij ondertussen benoemd ?

Er is natuurlijk ook nog de piste van de toegevoegde rechters. Wij hebben destijds het kader uitgebreid met toegevoegde rechters. Kunnen deze voor de fiscale geschillen worden ingezet ? Het is natuurlijk een gespecialiseerde materie. Wij zijn er ons allen van bewust dat dit niet zo evident is. Heeft men op deze toegevoegde rechters al een beroep gedaan om alvast het probleem van de achterstand te vermijden ?

Tenslotte is het bekend hoeveel zaken er ondertussen reeds hangende zijn, in toepassing van deze nieuwe fiscale wetgeving, zowel in Hasselt, Brugge, Aarlen als Namen. Kunnen desgeval-lend maatregelen worden genomen om het ontstaan van achterstand te vermijden ? Ik stel deze vraag niet om te insinueren dat u achterstand organiseert. Ik stel deze vraag eerder vanuit de bezorgdheid dat het beter is een probleem te voorkomen dan het nadien te remediëren.

De **voorzitter** : De minister heeft het woord.

Minister **Marc Verwilghen** : Mijnheer de voorzitter, mijnheer Vandeurzen, ik kan relatief kort antwoorden op de drie vragen die u hebt gesteld.

Op uw eerste vraag is het antwoord duidelijk negatief. Er zijn op dit moment geen rechters, gespecialiseerd in fiscale aangelegenheden, benoemd. Ik geef u een overzicht van de stand van zaken opdat u zou kunnen zien waar het probleem rijst. Voor Antwerpen zijn er 6 vacatures met 6 kandidaturen. De laatste adviescommissie komt samen op 16 september na beroepsprocedure. Op dat ogenblik zal een beslissing kunnen worden genomen. Een van de kandidaten postuleert ook in Brussel en heeft zijn voorkeur voor Brussel te kennen gegeven. Wij zullen daar met een onvolledig kader starten.

Voor Brussel zijn er 9 vacatures, met de gebruikelijke opsplitsing voor de taalkaders. Bij navraag blijkt dat de administratie mij eerstdaags de ontwerpen op naam van drie Nederlandstalige kandidaten zal voorleggen. Voor de Franstalige plaatsen is er 1 kandidaat die aan de voorwaarden voldoet. Dat is dus problematisch.

Voor Gent zijn er 4 vacatures, waarbij de dossiers voor 3 kandidaten in augustus werden voorgelegd. Ik zal eerstdaags tot de benoeming overgaan.

Voor Luik zijn er 6 vacatures en 10 kandidaten. Ik wacht tot op het ogenblik dat de dossiers volledig zijn, wat momenteel nog niet het geval is.

Voor Bergen zijn er 3 vacatures en 5 kandidaten. De dossiers werden mij in augustus overgemaakt. Ook hier zal ik eerlang beslissen.

Ik had natuurlijk liever een beslissing genomen waarbij ik overal gelijktijdig in dit land deze fiscale kamers aan het werk had kunnen stellen. Ik voel aan dat dit wellicht niet mogelijk zal zijn. Ik zal dus starten waar gestart kan worden.

De tweede vraag. De toegevoegde rechters hebben dezelfde bevoegdheden als de normale rechters. Het ligt dus in de bevoegdheid van de voorzitter van Eerste Aanleg om deze magistraten desgevallend aan te duiden voor verschillende kamers naargelang de behoeften van de dienst, op basis van hun vorming en kwaliteiten. Het zou dus ook kunnen dat zij in deze weliswaar gespecialiseerde materie zouden terechtkomen. Het artikel 316 van het Gerechtelijk Wetboek maakt dit mogelijk.

De derde vraag ging over het aantal hangende dossiers in geschillen omtrent de belastingwet. Ik begin bij uw biotoop Hasselt : 129 zaken, Brugge 88, Aarlen 19 en Namen 109. Mijn voorganger heeft een aantal maatregelen genomen om de goede werking van de fiscale kamers te kunnen verzekeren. Er is de

kaderuitbreiding van 20 juli 1998. Er is de toepassing van artikel 100 van het Gerechtelijk Wetboek om de invulbaarheid van de magistraten te koppelen aan de specifieke noden van de betrokken rechtsmachts, de mogelijkheid om een beroep te doen op de toegevoegde rechters. Er is het feit dat de fiscale kamers kunnen worden toebediend aan de reeds benoemde rechters. Op het niveau van de griffiers zijn er ook punctuele maatregelen getroffen. Tenslotte is er de uitbreiding van het kader van het administratief personeel met 14 opstellers. Dit is in voorbereiding, maar de initiatieven waren reeds voordien genomen. Ik hoop dat dit belangrijk instrument in werking kan treden. Ik stel vast dat er ondertussen hoe dan ook een stuk achterstal gecreëerd is. U kent ook meteen de voorwaarden in dewelke zich een en ander situeert.

De voorzitter : De heer Jo Vandeurzen heeft het woord.

De heer Jo Vandeurzen (CVP) : Mijnheer de voorzitter, ik dank de minister voor zijn antwoord. Ik zou er toch willen op aandringen dat men van alle mogelijkheden gebruik maakt om de bevoegde magistraten te sensibiliseren zodat zij zouden optreden. We weten welke benoemingen er op komst zijn en men kan nu reeds voorspellen waar zich problemen zullen aandienen. Het lijkt mij dan ook verstandig te vermijden dat we later op deze zaak moeten terugkomen. Volgens mij kan met enige creativiteit toch ervoor worden gezorgd dat er geen achterstand ontstaat.

De voorzitter : Het incident is gesloten.

L'incident est clos.

Samengevoegde mondelinge vragen van :

- **de heer Geert Bourgeois aan de minister van Justitie over "de oprichting van colleges voor de zittende magistratuur" (nr. 40)**

- **de heer Jo Vandeurzen aan de minister van Justitie over "de oprichting van een eigen overlegorgaan voor magistraten" (nr. 43)**

Questions orales jointes de :

- **M. Geert Bourgeois au ministre de la Justice sur "la création de collèges pour la magistrature assise" (n° 40)**

- **M. Jo Vandeurzen au ministre de la Justice sur "la création de collèges pour magistrats" (n° 43)**

De voorzitter : De heer Geert Bourgeois heeft het woord.

De heer Geert Bourgeois (VU&ID) : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, mijn aandacht werd getrokken op recente persberichten waaruit blijkt dat u van plan bent "colleges voor de zittende magistratuur" op te richten omdat u bestookt wordt met allerhande klachten in verband met wantoestanden binnen de magistratuur. Het geheel is mij nog steeds niet helemaal duidelijk en het lijkt mij dan ook nuttig enkele vragen te stellen.

De rechtsprekende magistratuur moet volgens mij over een bepaald spreekrecht kunnen beschikken. Er zijn echter evenzeer materies waarover de magistratuur hoegenaamd niet in dialoog moet treden met de bevoegde minister. Ik denk hierbij aan alles wat te maken heeft met het beroepsgeheim, gerechtelijke achterstand, gerechtelijke organisatie en dergelijke meer. Er werden immers organen opgericht waarin bepaalde dergelijke problemen kunnen worden aangekaart. Bijvoorbeeld de Hoge Raad voor de Justitie heeft specifieke opdrachten gekregen, zoals onder andere het geven van adviezen en voorstellen inzake de algemene werking en de organisatie van de rechterlijke orde, het algemeen toezicht op en de bevordering van het gebruik van de interne controlemiddelen, ontvangen en opvolgen van klachten inzake de werking van de rechterlijke orde, instellen van een onderzoek naar de werking van de rechterlijke orde. Bovendien werd ook de adviesraad voor de magistratuur opgericht die tot taak heeft om u te informeren over de problematiek van zowel de zittende als de staande magistratuur.

Mijn eerste vraag is dan ook of het niet nuttig zou zijn om eerst deze nieuwe specifieke organen zo vlug mogelijk op stapel te zetten. Na verloop van tijd kan de werking worden geëvalueerd zodat kan worden bekeken of eventuele wijzigingen van de wet moeten worden aangebracht eerder dan over te gaan tot de oprichting van een nieuw orgaan. Mag ik er trouwens op wijzen dat deze regering voorstander is van de administratieve vereenvoudiging en dit geldt volgens mij ook voor de oprichting van nieuwe organen. Te meer daar ik meen begrepen te hebben dat u denkt aan een college per rechtbank. Brussel geniet volgens u terzake absolute prioriteit. Denkt u aan een college per rechtbank ? Er bestaat reeds een orgaan voor de staande magistratuur; er is het college van procureurs-generaal. Een gelijkaardig orgaan voor de zittende magistratuur

bestaat echter niet. Ik begrijp niet welke problemen het college van procureurs-generaal kan aanbrengen als het gaat over klachten over wantoestanden, die uit de "lagere" hiërarchie komen.

Het is in ieder geval een nieuwe aanleiding om vragen te stellen, namelijk welk doel hebt u voor ogen? Klopt het dat u wilt dat er aparte colleges of organen komen en ziet u daar dan een bepaalde taak voor weggelegd? Ik heb reeds opgesomd wat onder andere kan met de bevoegde organen: de slechte organisatie, de ongelijke werklust, de gerechtelijke achterstand, de vorming van de rechters, het toezicht op de interne controlemiddelen. Dit valt nu reeds onder de bevoegdheid van de twee organen die ik heb opgesomd. Is het mogelijk nadere toelichting te verschaffen: u sprak over bepaalde wantoestanden die worden aangeklaagd, tenminste dat wordt in de pers gezegd. Is dat zo? Over welke wantoestanden spreekt u dan, die zo nodig bij u worden aangekaart en waarvan u voorstelt om er een apart overlegorgaan of college(s) voor op te richten?

De voorzitter: De heer Jo Vandeurzen heeft het woord.

De heer Jo Vandeurzen (CVP): Mijnheer de voorzitter, ik sluit me in grote mate aan bij de vragen van collega Bourgeois. Ik aarzel om na elke verklaring van een minister in de pers, onmiddellijk een initiatief te nemen en een vraag te stellen. De sfeer is bijna die van een verdachte die wordt aangehouden en van de agent van de FBI die de rechten van de verdachte voorleest. Alles wat u thans verklaart, kan later tegen u worden gebruikt. Maar in dit geval ben ik toch ongerust. Als onderhandelaar van de Octopusakkoorden verwondert dit initiatief. Blijkbaar zou de minister hebben gesuggereerd dat hij een aantal nieuwe commissies, nieuwe overlegmomenten organiseert met de magistratuur. Mensen vanuit de magistratuur zouden hem met allerlei klachten over wantoestanden contacteren. Het nieuwe project zou prioritair in Brussel moeten starten, waarna het zou worden uitgebreid over het hele land. In de periode dat we met een verkiezingsprogramma drukdoende waren en met mensen uit de justitiële wereld praatte, bestond de vraag duidelijk om te beginnen met wat op spoor werd gezet in het parlement, vanuit de Octopusakkoorden, zowel wat de Hoge Raad voor de Justitie betreft, waarvoor de verkiezingen voor de magistraten reeds plaatsvonden als inzake de Adviesraad van de Magistratuur. Vraag is of het de bedoeling is een

derde circuit te organiseren? Het zal reeds moeilijk zijn een onderscheid te maken in taak en invulling van de opdracht voor de twee eersten. Is het de bedoeling om inderdaad een nieuw orgaan te creëren om de communicatie tussen de gerechtelijke en de politieke wereld te organiseren?

Tweede vraag betreft de timing van de Hoge Raad voor de Justitie. Was er reeds contact met de Senaat om te zien wanneer deze hoge vergadering zal overgaan tot de aanstelling van de andere helft van de leden? Werd er voorzien wanneer de Raad operationeel zou worden? Het is een hele klus om dit voor de eerste maal in de steigers te zetten. In de Adviesraad voor de Magistratuur moeten nog een aantal zaken gebeuren. Weet men al iets over de timing hiervan, zowel wat de verkiezingen betreft als haar installatie? Meer algemeen leeft de vraag of in deze nieuwe periode de geest van wat in het Octopusakkoord werd neergeschreven of onderhandeld, wordt gerespecteerd, meer bepaald in het werk van deze commissie. Er bestaan nog een aantal blinde vlekken, waarvan de partijen destijds hadden aangekondigd dit samen te willen afhandelen. De hoekstenen die reeds in de wetgeving waren aangebracht, zijn de Hoge Raad voor de Justitie en de Adviesraad voor de Magistratuur. Ik vernam graag van de minister of we ons dienaangaande op de lijn van het gesloten akkoord zullen houden.

De voorzitter: De minister heeft het woord.

Minister Marc Verwilghen: Mijnheer de voorzitter, collega's, het zou nogal denigrerend zijn als ik in termen van de magistratuur over een derde arbeidscircuit zou spreken. Ik zal daarom duiden wat bedoeld werd toen men het principe van colleges voor de zittende magistratuur gelanceerd heeft als denkpiste. Vroeger was de gesprekspartner van de minister van Justitie de procureur-generaal bij het Hof van Cassatie of het college van procureurs-generaal. U weet dat er binnen de magistratuur ook een hiërarchie bestaat die soms dodend werkt op het terrein. Ik heb een aantal voorbeelden gekregen van magistraten uit de eerste lijn die op een bepaald ogenblik voorstellen deden die door het hof van beroep niet werden doorgegeven omdat dit hof van oordeel was dat dit niet dienend was voor de goede werking van de justitie.

Met het Octopusakkoord, dat ik als eerste zal verdedigen, hebben we twee nieuwe instellingen in het leven geroepen, namelijk de Hoge Raad voor de Justitie en de Adviesraad voor de

magistratuur. Eerlijkheidshalve moet ik u zeggen dat zich voor de invulling op het terrein, zelfs indien men zich houdt aan de oorspronkelijk voorziene termijn van 1 januari 2000, een aantal problemen hebben voorgedaan. De administratie van Justitie deelt mij mee dat de Hoge Raad voor de Justitie pas echt zal functioneren op 31 maart 2000. Dat ligt nog een hele tijd in de toekomst. De kandidatuurstelling van de leden van de Hoge Raad voor de Justitie die geen magistraten zijn, moet op 25 september bij de Senaat zijn ingediend. Na die periode zal de Senaat overgaan tot het aanduiden van die leden zodat tenminste dit aspect van de zaak voltooid is.

Momenteel nemen wij alle schikkingen met betrekking tot de Adviesraad voor de magistratuur. Dit betekent ook dat de Adviesraad ipso facto later tot stand zal komen en dus per definitie na 1 januari 2000, met alle gevolgen van dien.

Ik had twee mogelijkheden. Ik kon enerzijds voor kiezen niets te ondernemen tot de instellingen er waren. Er was anderzijds een voorstel om deze tijd te gebruiken voor het onderhouden van contact met het terrein, waarvoor zij zelf vragende partij waren. Ik moet overigens zeggen dat ik enigszins verrast was over de reactie van het terrein. Vooral de eerste lijn wou gebruik maken van deze mogelijkheid nu ze eindelijk werd geboden. Naar aanleiding van die reacties heb ik gemerkt dat er soms problemen zijn. Men is in staat om aan de eigen aanleg gesitueerde problemen door te geven die anders omwille van de hiërarchie in de vergeethoek dreigden te geraken. In die context heb ik deze denkpiste eertijds gelanceerd. Voor mij is dit iets wat informeel werkt.

Als de Hoge Raad voor de Justitie naar behoren zal werken, waar ik in eerste instantie niet aan twijfel, zullen de kanalen voorhanden zijn om een goede werking van de justitie tot stand te zien komen op het terrein. Naderhand zal een evaluatie hierover meer duidelijkheid scheppen.

Men moet mij dus geen doodgraver van het Octopusakkoord noemen. Het is zeker niet mijn bedoeling de instellingen die kortelings het daglicht moeten zien op non-actief te zetten. Ik ben helemaal doordrongen van de geest van Octopus. Ik meen alleen dat ook gehoor moet worden gegeven aan de roep van het werkveld om de problemen die betrekking hebben op de goede werking van Justitie kenbaar te kunnen maken. Op dat vlak zijn onze belangen immers gelijklopend.

De **voorzitter** : De heer Geert Bourgeois heeft het woord.

De heer **Geert Bourgeois** (VU&ID) : Mijnheer de minister, als ik u goed heb begrepen, wilt u eigenlijk een soort van informele kanalen openhouden, in stand houden of creëren in afwachting van de definitieve start van de twee organen die ingevolge de Octopusakkoorden zullen worden opgericht.

Maar ik blijf in de kou staan. Ik begrijp niet goed waarover het precies gaat. Ik kan mij best indenken dat bepaalde mensen uit de eerste lijn beweren waardevolle ideeën te hebben, maar ik zie niet in waarom die mensen hun ideeën nu niet op een of andere manier aan u kunnen meedelen zonder dat daarom organen moeten worden gecreëerd. Ik weet ook niet wat ik mij bij die organen precies moet voorstellen. U zegt ook dat de hiërarchische weg hen niet toelaat voorstellen te doen. Het college van procureurs-generaal, waar het overleg met het openbaar ministerie plaatsvindt, is toch ook per definitie een hiërarchische bedoening. Voor het openbaar ministerie kan het dus blijkbaar wel via het college terwijl er voor de zetel geen geëigend orgaan zou zijn en u zegt dat het moeilijk kan via de hiërarchie. Dit is voor mij heel onduidelijk.

Ik hoop dat er geen precedënten worden geschapen of organen of colleges worden gecreëerd waarvan men later moet zeggen dat men er beter niet aan begonnen was of dat ze een resultaat geven dat u helemaal niet beoogt.

De **voorzitter** : De heer Jo Vandeurzen heeft het woord.

De heer **Jo Vandeurzen** (CVP) : Mijnheer de voorzitter, ik dank de minister voor zijn antwoord. Ik wil mij aansluiten bij de bezorgdheid van collega Bourgeois. Het kan niet dat er

een circuit ontstaat terwijl door het parlement belangrijke kanalen zijn gecreëerd. Ik begrijp wel dat men intussen informeel een aantal zaken moet doen, dat men niet kan wachten en zeggen dat er geen overleg mogelijk is. Ik sluit mij aan bij de argwaan, met name dat hier een nieuw overlegsysteem wordt gecreëerd naast datgene wat op de sporen staat.

Wat het punt van de hiërarchie betreft, herinner ik mij heel goed dat in de discussie over het Octopusakkoord en de samenstelling van de beide organen, we er angstvallig voor gezorgd hebben dat precies vanuit die eerste lijn magistraten de kans kregen om door te dringen en hun stem duidelijk te laten horen in de werking van de beide instanties en dat precies ook daar heel wat spanningen waren die het parlement heeft getrancheerd tussen de hogere hoven en het Hof van Cassatie enerzijds en de lagere rechtbanken anderzijds.

Ik hoop dat die organen in zich de evenwichten dragen en tegemoetkomen aan de bezorgdheid die de minister uitte en die wij op het terrein ook aanvoelen.

In verband met de Adviesraad moet de minister nog een koninklijk besluit uitvaardigen om deze verkiezingen mogelijk te maken.

Ik ken het enthousiasme in sommige landsgedeelten dat er vroeger was over deze Adviesraad en ik vraag met aandrang of het de bedoeling is dat door dit koninklijk besluit, dat we in het Belgisch Staatsblad zullen aantreffen, die verkiezingen inderdaad op korte termijn kunnen plaatsvinden.

De **voorzitter** : De minister heeft het woord.

Minister **Marc Verwilghen** : Sta mij toe te antwoorden op die bijkomende opmerkingen. Er is niet alleen het koninklijk besluit dat moet worden

uitgevaardigd. De verkiezingen voor de Adviesraad moeten ook nog plaatsgrijpen en men heeft toch vanuit de magistratuur gevraagd om tenminste dezelfde inspanningen te leveren als degene die voor de Hoge Raad voor de Justitie zijn geleverd, zo niet dreigt men op een bepaald ogenblik geen kandidaten voor deze nochtans nuttige Adviesraad te hebben.

Los daarvan zijn er nog acht koninklijke besluiten en een ministerieel besluit in voorbereiding.

Daarmee wil ik aantonen dat, zelfs indien men de termijnen heel streng respecteert en vrij kort op de bal blijft spelen, er altijd een accident de parcours mogelijk is, met alle gevolgen die daaraan onmiddellijk verbonden zijn. Ik herhaal nogmaals dat men in die omstandigheden zou kunnen blijven afwachten en zeggen dat geen enkel gesprek is toegelaten. Als er een spontaneïteit bestaat bij de magistratuur om in afwachting nu reeds te willen helpen dan kan men nog alle kanten op. We mogen die kans niet laten voorbijgaan. Er zijn wel donoren maar nog geen organen.

Ik probeer het dus op die manier in te schatten. Mocht zich daaruit een gelegenheid voordoen die de moeite waard is, dan zie ik niet in waarom we hier vooraf de discussie niet zouden kunnen voeren vooraleer om het even welke beslissing te nemen.

De **voorzitter** : Het incident is gesloten.

L'incident est clos.

- De openbare commissievergadering wordt gesloten om 17.48 uur.

- La réunion publique de commission est levée à 17.48 heures.

Sommaire

Mardi 14 septembre 1999

COMMISSION DE LA JUSTICE - C 003

Questions orales jointes de :

- M. Bart Laeremans au ministre de la Justice sur "l'arriéré judiciaire à la cour d'appel de Bruxelles" (n° 1)

- M. Geert Bourgeois au ministre de la Justice sur "l'arriéré judiciaire dans les cours d'appel et plus particulièrement à la cour d'appel de Bruxelles" (n° 45)

orateurs : MM. **Laeremans, Bourgeois, Verwilghen**, ministre de la Justice

Questions orales jointes de :

- M. Gerolf Annemans au ministre de la Justice sur "la nomination du nouveau commissaire général de la police judiciaire Gérard Hautcoeur" (n° 3)

- M. Geert Bourgeois au ministre de la Justice sur "les connaissances linguistiques du commissaire général de la police judiciaire" (n° 46)

orateurs : MM. **Annemans, Bourgeois, Verwilghen**, ministre de la Justice

Questions orales jointes de :

- M. Jo Vandeurzen au ministre de la Justice sur "le palais de justice de Hasselt" (n° 8)

- Mme Frieda Brepoels au ministre de la Justice sur "le palais de justice de Hasselt" (n° 13)

orateurs : M. **Vandeurzen**, Mme **Brepoels**, M. **Verwilghen**, ministre de la Justice

Questions orales jointes de :

- M. Pieter De Crem au ministre de la Justice sur "l'enquête scientifique annoncée portant sur la relation entre la criminalité et les étrangers" (n° 12)

- M. Filip De Man au ministre de la Justice sur "le projet du ministre d'effectuer une étude de la problématique de la criminalité dans le chef des étrangers" (n° 36)

orateurs : MM. **De Crem, De Man, Verwilghen**, ministre de la Justice

Question orale de M. Yves Leterme au ministre de la Justice sur "la participation des opérateurs de réseaux de télécommunication et des fournisseurs de services de télécommunication dans les frais des moyens techniques utilisés dans le cadre de la loi sur les écoutes téléphoniques" (n° 16)

orateurs : MM. **Leterme, Verwilghen**, ministre de la Justice

Interpellation de M. Bart Laeremans au ministre de la Justice sur "la lutte contre la délinquance juvénile à Bruxelles" (n° 11)

orateurs : MM. **Laeremans, Verwilghen**, ministre de la Justice, Mme **Milquet**, M. **Vandeurzen**

Motions

Inhoud

Dinsdag 14 september 1999

COMMISSIE VOOR DE JUSTITIE - C 003

Samengevoegde mondelinge vragen van :

- de heer Bart Laeremans aan de minister van Justitie over "de gerechtelijke achterstand bij het hof van beroep van Brussel" (nr. 1)

- de heer Geert Bourgeois aan de minister van Justitie over "de gerechtelijke achterstand in de hoven van beroep en meer bepaald in het hof van beroep van Brussel" (nr. 45)

sprekers : de heren **Laeremans, Bourgeois, Verwilghen**, minister van Justitie

Samengevoegde mondelinge vragen van :

- de heer Gerolf Annemans aan de minister van Justitie over "de benoeming van de nieuwe commissaris-generaal van de gerechtelijke politie Gérard Hautcoeur" (nr. 3)

- de heer Geert Bourgeois aan de minister van Justitie over "de taalkennis van de commissaris-generaal van de gerechtelijke politie" (nr. 46)

sprekers : de heren **Annemans, Bourgeois, Verwilghen**, minister van Justitie

Samengevoegde mondelinge vragen van :

- de heer Jo Vandeurzen aan de minister van Justitie over "de rechtsgebouwen in Hasselt" (nr. 8)

- mevrouw Frieda Brepoels aan de minister van Justitie over "de rechtsgebouwen in Hasselt" (nr. 13)

sprekers : de heer **Vandeurzen**, mevrouw **Brepoels**, de heer **Verwilghen**, minister van Justitie

Samengevoegde mondelinge vragen van :

- de heer Pieter De Crem aan de minister van Justitie over "het aangekondigde wetenschappelijk onderzoek naar de relatie tussen criminaliteit en vreemdelingen" (nr. 12)

- de heer Filip De Man aan de minister van Justitie over "het plan van de minister om de vreemdelingencriminaliteit in kaart te brengen" (nr. 36)

sprekers : de heren **De Crem, De Man, Verwilghen**, minister van Justitie

Mondelinge vraag van de heer Yves Leterme aan de minister van Justitie over "de bijdrage van de operatoren van telecommunicatienetwerken en de verstrekkers van telecommunicatiediensten in de kosten van de technische middelen die worden aangewend in het kader van de wet op de telefoontap" (nr. 16)

sprekers : de heren **Leterme, Verwilghen**, minister van Justitie

Interpellatie van de heer Bart Laeremans tot de minister van Justitie over "de aanpak van de jeugdcriminaliteit in Brussel" (nr. 11)

sprekers : de heren **Laeremans, Verwilghen**, minister van Justitie, mevrouw **Milquet**, de heer **Vandeurzen**

Moties

Questions orales jointes de :

- M. Geert Bourgeois au ministre de la Justice sur "la création d'un Ordre flamand et d'un Ordre wallon des avocats" (n° 32)

- M. Bart Laeremans au ministre de la Justice sur "l'impasse dans laquelle se trouve l'Ordre national des avocats et la demande pressante de créer deux ordres autonomes des avocats" (n° 33)

orateurs : MM. **Bourgeois, Laeremans, Verwilghen**, ministre de la Justice

Interpellations jointes de :

- M. Geert Bourgeois au ministre de la Justice sur "la législation linguistique en matière judiciaire" (n° 22)

- M. Bart Laeremans au ministre de la Justice sur "la législation relative à l'emploi des langues en matière judiciaire et les tribunaux bruxellois" (n° 28)

orateurs : MM. **Bourgeois, Laeremans, Verwilghen**, ministre de la Justice

Motions

Question orale de M. Jo Vandeurzen au ministre de la Justice sur "la nomination des juges au tribunal de première instance suite à la réforme du contentieux en matière fiscale et de l'organisation judiciaire en matière fiscale" (n° 25)

orateurs : MM. **Vandeuren, Verwilghen**, ministre de la Justice

Questions orales jointes de :

- M. Geert Bourgeois au ministre de la Justice sur "la création de collèges pour la magistrature assise" (n° 40)

- M. Jo Vandeurzen au ministre de la Justice sur "la création de collèges pour magistrats" (n° 43)

orateurs : MM. **Bourgeois, Vandeurzen, Verwilghen**, ministre de la Justice

Samengevoegde mondelinge vragen van :

- de heer Geert Bourgeois aan de minister van Justitie over "de oprichting van een Vlaamse en een Waalse Orde van Advocaten" (nr. 32)

- de heer Bart Laeremans aan de minister van Justitie over "de impasse in de huidige nationale Orde van Advocaten en de dringende vraag tot oprichting van twee autonome Orden van Advocaten" (nr. 33)

sprekers : de heren **Bourgeois, Laeremans, Verwilghen**, minister van Justitie

Samengevoegde interpellaties van :

- de heer Geert Bourgeois tot de minister van Justitie over "de taalwetgeving in gerechtszaken" (nr. 22)

- de heer Bart Laeremans tot de minister van Justitie over "de taalwetgeving in gerechtszaken en de Brusselse rechtbanken" (nr. 28)

sprekers : de heren **Bourgeois, Laeremans, Verwilghen**, minister van Justitie

Moties

Mondelinge vraag van de heer Jo Vandeurzen aan de minister van Justitie over "de benoeming van rechters in de rechtbank van eerste aanleg ingevolge de hervorming van de beslechting van de fiscale geschillen en van de rechterlijke inrichting in fiscale zaken" (nr. 25)

sprekers : de heren **Vandeuren, Verwilghen**, minister van Justitie

Samengevoegde mondelinge vragen van :

- de heer Geert Bourgeois aan de minister van Justitie over "de oprichting van colleges voor de zittende magistratuur" (nr. 40)

- de heer Jo Vandeurzen aan de minister van Justitie over "de oprichting van een eigen overlegorgaan voor magistraten" (nr. 43)

sprekers : de heren **Bourgeois, Vandeurzen, Verwilghen**, minister van Justitie